

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Ἐγκριμένον ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας

Ἰδρυτῆς — Διευθυντῆς — Ἐκδότης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΤΡ. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ

Συνδρομές : Ἐτησίᾳ Δραχ. 2000 — Ἐξάμηνι 1000

Ἀθήνα Φλεβῆρης 1943

ΔΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΑΙΕΝ ΑΡΙΣΤΕΥΕΙΝ

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΑΣ τοῦ κ. Δ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

«Τὰ πράγματα δὲν ἐπιτυγχάνουν σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, παρὰ ὅταν κάποιος τὰ κάμει νὰ ἐπιτύχουν».

Cuida

Ἐδῶ κι' ἓνα χρόνο πάνω κάτω ὁ μεγάλος μας λογιτέχνης, ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπύρος Μελάς, σ' ἓνα ἀπ' τὰ μικρά, ὁμῶς ἀληθινὰ ἀριστουργήματα — χρονολογίαι του, ἔγραφε στὴν «Ἐστία» γιὰ τὰ φτωχόπαιδα τῶν νυκτερινῶν σχολείων ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ ἐπιτύχουν κι' αὐτὰ στὴ ζωὴ, ὀδηγημένα ἀπ' τὸν ἅγιο καὺμὸ ποὺ τὰ φλογίζει γιὰ μιὰ καλλιτέρη ἑκαύριο.

Μὲ λόγια στοργικὰ, συγκινημένους ὁ ἴδιος, σκιαγραφεῖ σ' ἀδρῆς γραμμὲς τὸν πόνο μαζὺ καὶ τὴν ἐλπίδα, τὴν πίστη τοῦ λουστράκου καὶ τοῦ μπακαλόγατου τοῦ ὑπηρετάκου καὶ τοῦ μικροῦ κάλφα, ποῦ ἂν καὶ εἶνε κατατακτισμένες ὕστερα ἀπὸ τὶς δουλειὲς τους αὐτῆς οἱ ὑπάρξεις δὲν δειλιάζουσι, δὲν πτοοῦνται, δὲν σταματοῦν...

Ξεκινοῦν — μὲ τί θέλησι ἀλήθεια! — νὰ πάνε μερικὲς ὥρες ἀκόμη νὰ μάθουν τὰ γράμματα ἐκεῖνα ποὺ πολλὰ φορὲς τὰ

παιδιὰ τῶν πλουσίων δὲν μαθαίνουν κι' ἂς ἔχουσι ὅλα τὰ μέσα!

Ἄς ἀφίσωμεν ὁμῶς καλλιτέρα τὸν ἴδιο τὸν χρονολογία νὰ μᾶς μιλήσῃ : «Πόσες φορὲς — μᾶς λέει — δὲν θὰ ἤθελα νὰ πάρω ἀπ' τὸ χεράκι, αὐτὰ τὰ παιδιὰ τῶν εὐπόρων καὶ νὰ τὰ πάω στὰ νυκτερινὰ σχολεῖα, νὰ τοὺς δεῖξω τὸν μόχθο τῶν ἀπόρων μαθητῶν καὶ νὰ τοὺς πῶ :

— Τοὺς βλέπετε ; Ἔσεῖς, ποῦ ἔχετε τὰ μέσα, εἴσατε δλόκληρες ἑκατοντάδες χιλιόμετρων μαροστὰ στὴν ἀδυσώπητη κούρσα τῆς ζωῆς!

Κι' αὐτοὶ τώρα λαχανιάζουσι, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σᾶς φθάσουν καὶ νὰ σᾶς περάσουν! Κατάλαβαίνετε τί ἀγάπη στὰ γράμματα, στὴν πρόοδο καὶ τὸν καὺμὸ γιὰ τὴν καλλιτέρευσι τοὺς ἔχουν, ὅλ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ, τί θέλησι γιὰ ἐργασία; Ἐμπνευσθῆτε ἀπὸ τὸ παραδειγμα τους! Κι' ὅταν περνᾶτε ἀπὸ τὰ νυκτερινὰ σχολεῖα, νὰ βγάξετε τὸ καπέλλο σας μὲ σεβασμὸ!

Ἄλλὰ πόσα ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ φθάνουν ἐπὶ τέλους στὸ σκοπὸ τους; Πόσα δὲν μένουσι στὸ δρόμο, βαρεῖα κτυπημένα ἀπὸ ἀρρώστειες, ἀπὸ ὑπερκόπωση; Πόσα

δὲν χάνουν τὸ θάρρος τους καὶ δὲν πνίγονται, γιὰ πάντα, στὸ πέλαγος τῆς βιοπάλης; Τὶ ἀνοχή καὶ τὶ δύναμι χαρακτῆρος χρειάζονται ὅσα κατορθώνουν νὰ φτάσουν ὡς τὸ νυκτερινὸ γυμνάσιο!...

Καὶ τελειώνει ὁ κ. Μελάς, ἐτσι χαρακτηριστικὰ: Δώστε ἀέρα στὴ φτωχὴ νεότητα, ποὺ ἀπέδειξε πῶς θέλει καὶ μπορεῖ νὰ προκόψῃ! Ἄνοιχτε τίς πόρτες τῆς ζωῆς γι' αὐτὴν καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι δὲν θὰ μετανοήσετε!...

Πῶς μπορούμε νὰ ἢ σταθοῦμε μ' εὐλάβεια μπρὸς σ' αὐτὸν τὸν κόσμον τῶν πτωχότατων καὶ πῶς ν' ἀμυβᾶλλουμε στὴν ἐπιτυχία τους, ἔπειτα ἀπὸ τὸ φοβερὸ κοσμίσιμα ποὺ τοὺς γίνεται ἐναν-

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗ

Εἶναι μιὰ νύχτα φθινοπωρινή. Τ' ἀστέρια σὰν πολύτιμα διαμάντια λάμπουν στὸν βαθυγάλανο οὐρανὸ καὶ τὸ χρυσαφένιο φεγγάρι στέλνει τὰ ροῦσα μαλλιά του νὰ χαϊδέψουν ἀπὸ τὰ μελαχροινὰ πρόσωπο τῆς νύχτας.

Ἐπάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, εἶναι καθισμένος ἓνας νέος καὶ κυττάζει τὸ ἀντικρυνὸ πατρικὸ του χωριὸ ποὺ εἶναι φωλιασμένο σὲ μιὰ πλαγιά τοῦ βουνοῦ καὶ ποὺ φαίνεται νὰ κοιμᾶται ἡσυχα ἀνάμεσα στὰ μισόγυμνα δένδρα καὶ τὰ πελώρια κυπαρίσια ποὺ νομίζεις πῶς τὸ φυλᾶνε, σὰν τοὺς ἀγρυπνοὺς δράκοντες τοῦ παραμυθιοῦ.

Τὰ μάτια του εἶναι βουρκαωμένα καὶ στὸ πρόσωπό του εἶναι ζωγραφισμένη ἡ θλίψη καὶ ὁ πόνος. Μὲ νοσταλγία ξεσκεπάζει τὸ σκεπασμένο ἀπὸ τὸ πέπλο τοῦ χρόνου παρελθὸν καὶ βλέπει τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν μικρός.

Ὁ ἑαυτὸς του ἦταν μιὰ μικρὴ βαρκοῦλα ποὺ γλιστροῦσε ἡρεμα στὸ γαλανὸ καὶ ἡλιόλουστο πέλαγος τῆς ζωῆς του, ἐνῶ ἐπάνω τῆς πετοῦσαν ἀμέτρητοι οἱ γλάροι τῆς εὐτυχίας. Ἡ βάρκα προχωροῦσε καὶ ἐφθασε στὰ ἀνοιχτὰ τῆς θάλασσας, ἐκεῖ στὴν ἐφηβικὴ ἡλικία, ποὺ τὰ κύματα τῆς ζωῆς, τὴν κτυποῦσαν, ὀρμητικὰ καὶ μανιασμένα ἀπάνω τῆς.

τὰ στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τὸν γεμᾶτο στερήσεις καὶ ἐμπόδια;

Ἔ, λοιπόν! κάθε φορὰ ποὺ βλέπω τὸν μικρὸ σιδηρουργὸ ἀπ' ἀντίκρου τοῦ παραθύρου μου νὰ δουλεύῃ πάνω στ' ἀμόνι μὲ τὸ σφυρὶ στὸ χέρι, τὰ δόντια του σφιγμένα, παρομοιάζω ἀθελά μου τὸ σφυρὶ σὰ θέλησι καὶ τ' ἀμόνι σὰν ὑπομονή: τίς ἀρετὲς αὐτὲς ποὺ πειθαρχημένες πάντα, στὸ πλαίσιο τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀλήθειας, δὲν μποροῦν παρά νὰ ὀδηγήσουν τοὺς νέους σὲ καλλύτερη τύχη.

Φωτεινὸ παράδειγμα γιὰ τοῦτο, ἔς τοὺς εἶναι τὰ παιδιὰ τοῦ σκληροῦ νυκτερινοῦ σχολείου.

Ἄλλοίμονο ὅμως, ἐπέσθηκε στὶς ὑποσχέσεις καὶ ἀπραγματοποιήτες ὑποσχέσεις των καὶ μ' ἓνα δυνατὸ κῦμα, ἐναγάγησε, ἀπάνω στοὺς σκοπέλλους τῆς ἀνηθικότητας.

Σὰν ἐφιάλτης ἦλθαν στὴν θύμησή σου τὰ πικρὰ λόγια τοῦ θεοῦ του, ποὺ ἐμοιᾶζαν σὰν ἀναμμένα δαυλιὰ μέσα στὴν καρδιά του: «Ἐ, Γιάννη, δὲν ντρέπεσαι νὰ γυρίζῃς ἀλήτης στοὺς δρόμους; ἐσὺ ποὺ ἦσουν τὸ ἀρχοντόπουλο τοῦ χωριοῦ μας; ἔχει δίκη ὁ πατέρας σου ποὺ δὲν σοῦ στέλνει δεκάρα καὶ ποὺ σ' ἔκοψε ἀπὸ τίς σπουδὲς σου.....»

Προσπάθησε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν θύμησή του τὰ λόγια αὐτὰ, μὰ δὲν μπόρεσε, ἐκεῖνα ἐρχόντουσαν σὰν δαιμονισμένα καὶ τὸν ἔκαναν νὰ πονᾶ.

Σηκώθηκε καὶ προχώρησε πρὸς τὸ γειτονικὸ ἐρημοκλήσι, ἐκμηδενισμένος, ἐλεινὸς καὶ μὲ τὴν καρδιά ματωμένη. Στὰ μάτια του τρέχουν ἀφθονα τὰ δάκρυα τοῦ πόνου.

Ἔνοιωσε, τώρα, βαθεῖα πῶς τὸ ποτῆρι τῆς ἀνηθικότητας, ποὺ τὸ νόμιζε ἄλλοτε, ὡς νέκταρ τῶν ὀλυμπίων θεῶν, εἶναι τὸ πιὸ πικρὸ καὶ φαρμακερὸ ποτὸ ποὺ προσφέρει ἡ ζωὴ.

Εἶναι ὅμως πειὰ πολὺ ἀργά!

Ἐν Νεμέα Κορινθίαις 10)1)1943

ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟ 3943

Κανείς δὲν μπορεῖ νὰ προβλέψῃ πῶς θὰ εἶναι ὁ κόσμος ὕστερα ἀπὸ δύο χιλιάδες χρόνια. Ἐκείνο ὅμως ποὺ εἶναι βέβαιο εἶναι ὅτι ἡ πρόοδος στὶς ἐπιστήμες θὰ εἶναι καταπληκτικὴ καὶ οἱ ἄνθρωποι πάρα πολὺ διαφορετικοὶ ἀπὸ ὅτι εἶναι σήμερα!

Ἦστερα ἀπὸ δύο χιλιάδες χρόνια δηλαδὴ ὅλοι θὰ μποροῦνε μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιό τους νὰ βλέπουν τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα καὶ ν' ἀκοῦνε τὰ λόγια, τίς εἰδήσεις καὶ τὰ γεγονότα οὐδὴποτε μέρου; τοῦ κόσμου θελήσουν, γιατί τὸ ραδιόφωνο θὰ ἔχῃ τελειοποιηθῇ σὲ ἀράνταστο βαθμὸ καὶ τὰ μηχανικὰ μέσα τῆς τηλεοράσεως θὰ εἶναι τόσος κοινὰ, ὅσο σήμερα εἶναι οἱ καθρέφτες.

Τὰ τηλεφωνικὰ μηχανήματα θὰ ἔχουν τὸ μέγεθος ἑνὸς ρολοιοῦ καὶ κάθε ἄνθρωπος θὰ μπορῇ ὅποτε θέλει, καὶ ὅπου κι' ἂν βρίσκεται (καὶ στὸ δρόμο ἀκόμη) νὰ τηλεφωνῇ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος στὸ ἄλλο μὲ τὴν πιὸ μεγάλη εὐκολία.

Τὸ πρῶτ' οἱ ἄνθρωποι θὰ ξυπνᾶνε μὲ ἓνα ράδιο—ρολόγι καὶ ἀντὶ γιὰ καφφέ ἢ γάλα θὰ πέρνουνε ἓνα χημικὸ χάπι ποὺ θὰ ἀποτελῇ τὴν τροφή τους γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. Τὸ ντύσιμο θὰ γίνεται μέσα σὲ 30 δευτερόλεπτα γιατί θὰ φορᾶνε ἓνα ἀπλὸ ροῦχο μονοκόμματο σχεδόν. Τὰ σπῆ-

τὰ δὲν θάχουνε πειὰ κουζίνες γιατί θὰ εἶναι τελείως ἀχρηστες. Ἀκόμη καὶ ἡ τροφὴ θὰ εἶνε ἀχρηστες γιατί ὁ κόσμος θὰ τρέφεται μὲ χημικὲς συνθέσεις συμπυκνωμένες σὲ μικρὰ χάπια.

Αὐτὰ τὰ χάπια θὰ εἶναι πολλῶν εἰδῶν ἀναλόγως τῆς διανοητικῆς ἰκανότητος τῶν ἀνθρώπων. Ἐνας ἐπιστήμων δηλαδὴ θὰ τρέφεται διαφορετικὰ ἀπὸ ἓνα ὑ-

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Ἄχιόφεγγο τὰ οὐράνια φῶς ψηλά στὸ μολούζει τ' ἀγριολούλουδα, τὰ σήμαντρα χτυποῦνε
δέονται μύριες οἱ ψυχὲς πέρα στὸ κοιμητήρι γιὰ κείνους ποὺ χαθῆκανε καὶ θύμαμα σκορποῦνε.

Ἄναρτο μισοσκόταδο ἀπλώνεται στὴ φύση στὸ ἐρημοκλήσι ὁ παπᾶς ἀνάβει τὰ καντήλια ὁ ψάλτης ἐτοιμάζεται τὸν ὄρθρο του ν' ἀρχίσῃ καὶ ὕμνους ποὺ ὑψώνονται σιὰ θεϊκά του χεῖλια

Ἐσπερινός!! Γιὰ τίς ψυχὲς ποὺ ΕΚΕΙΝΟΝ [καρτεροῦνε
γιὰ ν' ἀρθῇ αὐτὸς γαλήνιος μ' ὀλόλαμπο [στεφάνι
τὰ λόγια του παρήγορα μὲ τίς καρδιὲς μιλοῦνε
ἴσως τοῦ πόνου τὸν καὶ μὲ βάλσαμο θὰ [ράνη

Γιούλης Πέρας

Τέλος οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ταξιδεύουνε πειὰ μὲ τράμ, αὐτοκίνητα καὶ λοιπὰ μεταφορικὰ μέσα, γιατί θὰ ἔχουν φτερά ποὺ θὰ τὰ ἐφαρμόζουν στὶς μασχάλες τους καὶ θὰ πετιᾶνε (σὰν τὰ πουλιὰ) γιὰ νὰ πᾶνε λόγου χάριν ἀπὸ τὸ γραφεῖο στὸ σπῆτι τους.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Νά σέ ξεθρονίσω; βέβαια άστειεύσαι Φοΰλκε, γιατί τίποτε δέν μπορεί νά σέ ξεθρονίσω. Μόνο πού για σένα διόλου δέν άνησυχώ. Μικρός ήσουνα ένα καλό παιδί γεμάτο καρδιά και καλά αισθήματα και τώρα πού έγινες άντρας δέν φοβάμαι ότι μπορεί ν' αλλάξει. Μπορείς βέβαια νά περάσης στη ζωή σου τίποτε άπογοητεύσεις, πράγμα πού συμβάλει σέ κάθε άνθρωπο, νά πλάσης κανένα όνειρό κι ύστερα νά τό δής νά σβύνη αλλά τίποτα περισσότερο.

—Ο Ριόθλεσλν σηκώνεται με λίγη νευρικότητα γιατί τά λόγια τής θείας του του φαίνονται σαν ένα κακό προμήνυμα κι' ένας άλλόκοτος φόβος τόν πιάνει.

—Κάποτε αυτό είναι τό χειρότερο πού μπορεί νό πάθη ένας άνθρωπος, λέει με έπίσημο τόνο φωνής και σκέπτεται: «Ότι άλλο εκτός άπ' αυτό!»

Πλησιάζει στο άνοιχτό παράθυρο και άκουμπάει τό μέτωπό του πού καίει στο δροσερό γυαλί, ύστερα μία φλογερή έπιθυμία τόν πιάνει νά γυρίσει πάλι στο Πάρκ-Λέιν για νά ξαναδ ή τό άντικείμενο τής λατρείας του και λέει:

—Τό βράδυ είμαι άναγκασμένος νά λείψω πάλι. Έχει τραίνο νομίζω στις έξη.

—Ναι, μά πάλι θα σέ ξαναχάσω, ένψ μόλις σέ βρήκα;

—Μ' αϋτή τή φορά δέν θα λείψω έξη χρόνια θεία μου. Αύριο τό άπόγευμα θα είμαι πάλι κοντά σας.

—Αύριο; Πώς θαθελα νά μήν ξεφουγες άπόψε.

Τή φράση αϋτή τήν έπρόφερε με τόση γλυκύτητα ώστε ο Φοΰλκε δέν μπόρεσε παρά νά συγκινηθ ή και τής λέγει:

—Άν θέλετε θεία μου, δέν φεύγω.

Άλλά ή λαίδη Μαίρη δέν θέλει νά του χαλάσει τά σχέδια του και τόν άφίνει νά φύγ η.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΣΤ'

Ήταν δέκα περασμένες, όταν ο Φοΰλκε έφτασε στο σπίτι τής κ. Σκάρλετ κι' έχτύπησε τό κουδούνι του πολυτελοϋς μεγάρου τής.

—Είναι μέσα ή κυρία; ρωτάει τόν ύπηρέτη. Αϋτός προσπαθεί νά τόν έμποδίση νά μπη μεταχειριζόμενος διάφορες προφάσεις, άλλ' ο Ριόθλεσλν χωρίς νά τόν άκούση άνεβαίνει στο μέγαρο και σέ λίγο βρίσκει έξω άπό τήν πόρτα τής άγαπημένης του. Και χωρίς νά χτυπήσει καν άνοίγει τήν πόρτα.

—Η κ. Σκάρλετ είναι ξαπλωμένη στο ντιβάνι της και πολύ κοντά της καθισμένος σέ μία χαμηλή καρέκλα είναι ο Δοϋξ του Δούστρι!

—Τό θέαμα αϋτό παγώνει τόν νέο ο οποίος δέν μπορεί ν' άρθρώσει λέξι.

—Εσύ! του λέει ή γόησσα μ' ένα γλυκό χαμόγελο ένψ σηκώνεται και του δίνει τό χέρι της.

Ύστερα οι δύο άνδρες χαιρετιούνται με μεγάλη ψυχρότητα δέν ανταλλάσσουν παρά τίς τυπικές μόνο λέξεις. Στο πρόσωπο του Δοϋκός βλέπει καιεις ζωγραφισμένη τήν δυσάρεσκια. Ύστίσοο δέν λέει τίποτα, και σέ λιγάκι φεύγει.

—Μόλις μένουν μόνοι ή κ. Σκάρλετ πέρνει τό σαγηνευτικό της χαμόγελο και του λέει: Μά νάρθης έτσι χωρίς προειδοποίησι! τί κακός πού είσαι! πώς τόξερες ότι θαμαι έδω άπόψε;

—Δέν τόξερα καθόλου ότι θασαι έδω και γι' αϋτό είμαι δυσαρσημένος πού δέν σέ βρήκα μόνη.

—*Α!* *Όστε θέλεις νά μου άποκλεισης νά βλέπω τους άνθρώπους; *Όσο για τόν γέρο δοϋκα πραγματικά τόν παρακολακείεις νά του δίνης τόση σημασία!

Λέγοντας αϋτά περνά με τρόπο τά χέρια της στα δικά του και σιγά—σιγά ο θυμός του νέου περνάει. «Λίγο άκόμη και τόν έχω πάλι στα πόδια μου» σκέπτεται ή κ. Σκάρλετ, ένψ σκύβοντας πρὸς αϋτόν του λέει: Τρελλόπαιδο! Τί φαντάστηκες για τόν γέρο—δοϋκα;

—*Αγάπη μου! τής ψιθυρίζει ο νέος και γονατίζει μπροστά της, θέλω νά μου ξαναπής ότι μόνο έμένα αγαπās.

—Πέσμου όμως κι' εσύ εξακολουθείς νάσαι δικός μου, ή θα σέ κλέψη άπό μένα ή μικρή Θεοσεσία;

—Αϋτός άντι γι' άπάντηση τήν φιλά μεθυσμένος!

—Μά ξέρεις εξακολουθεί ή κ. Σκάρλετ—καμμία φορά τά κοριτσάκια έχουν τόσα θέληγτρα κι' έγώ έμαθα πώς αϋτή ή μικροϋλα είναι θοϋμα ώμορφιάς εί- ναι αλήθεια;

—Δέν ξέρω. Για μένα δέν είναι παρά μία νόστιμη κοπελλιτσα; μά δέν κάνω τίποτ' άλλο άπό τό νά τήν σκέπτομαι όλη τήν ήμέρα.

—Πώς είναι δυνατόν νά σέ άπασχολή ένα τόσο δά μωρό;

—Δέν ξέρω, αλλά τό μωρό αϋτό θα μεγαλώσει και κάτι μου λέει μέσα μου πώς άργότερα θαχη μεγάλη έπίρροη στη ζωή μου.

—Η κ. Σκάρλετ τόν κυττάζει προσπαθώντας νά μαντέψη τίς σκέψεις του. Κι' ο Φοΰλκε συνεχίζει: «Θά παίξει ρόλο

στη ζωή μας έψ' όσον τήν έχουμε άπό τήν προστασίαν μας κι' έλπίζω μία μέρα ή ζωή μου νά συνδεθ ή πολύ στενά με τή δική σου.

—Γιά σένα ο γάμος είναι εύτυχία!

Έγώ όμως δέν τόν θέλω γιατί φοβάμαι πώς με τόν γάμο θα χάσω τήν άγάπη σου.

Δέν λένε πώς ο γάμος είναι ο τέφος του έρωτα;

—Μήν τό πιστεύεις αϋτά, άγάπη μου!

—Τά πιστεύω, γιατί άλλο πράμμα είν' ο έραστής κι' άλλο ο σύζυγος.

—Θες νά παίξης μαζί μου, λέει ο Ριόθλεσλν με άνυπομονησία ένω τό πρόσωπό του σκοτεινιάζει. Δέν μπορώ νά σου πω πιά νά τό σκεφθ ής γιατί είχες άρκετόν καιρό νά τό σκεφθ ής, λοιπόν θέλω νά μου άπαντήσης τώρα άμέσως.

—Όχι νάρθης σήμερα οκτώ! Η προθεσμία είναι κάπως πολύ μακρυνή, λέει ο Φοΰλκε, άλλ' άφοϋ τό διατάζει...

—Και τώρα φύγε! σέ διώχνω γιατί θέλω νά μείνω μόνη μου ν' άναπαυθώ και νά σκεφτώ με ήρεμία,

—Ο Ριόθλεσλν ύποχρεώνεται ν' άκούση κι' άφοϋ τήν φιλάει τήν καληνυχτίζει και φεύγει.

—Τό πρωτό πού κάνει ή κ. Σκάρλετ μόλις φεύγει ο Φοΰλκε είναι νά διώξη τόν ύπηρέτη ο οποίος άνοιξε σ' αϋτόν, κι' ύστερα άτάραχη ν' άνεβ ή στο δωμάτιό της.

**

Τό άλλο πρωί ένα ολέθριο τηλεγράφημα ξύπνησε τόν Φοΰλκε. Ήταν άπ' τό Τάουαρς και του άνήγγελε τόν αιφνίδιο θάνατο τής θείας του! Τό χτύπημα γι' αϋτόν ήταν τόσο ξαφνικό, τόσο δυνατό, ώστε για λίγες στιγμές μένει σαν άπολιθωμένος, ύστερα άθελά του τά μάτια του βουρκώνουν, και θυμάται τήν τελευταία συνομιλία μαζί της, ένω τόν τύπει ή συνειδησή του πού δέν είχε μείνει κοντά της τήν τελευταία βραδυά. Βλέπει μπροστά του, σαν σέ όπτασία, τά γεμάτα καλωσύνη μάτια νά τόν κυττάζουν με στοργή, ένω σ' ένα γλυκό ίκε-

τευτικό τόνο τά όχρά της χείλη τόν παροτρύνουν νά μείνη κοντά της!..

Κι' έπειτα με πόση ευγένεια, με πόση άυταπαρησι τόν είχε άναγκάση νά φύγ η.

—Τό τραίνο φεύγει σέ μισή ώρα και χωρίς νά σκεφθ ή καθόλου για τό πρώγευμα άρχίζει νά ντύνεται βιαστικά για νά προφτάσει. Και πράγματι ύστερα άπό τριών ώρων έπίμονο και κουραστικό ταξειίδι φτάνει στο Τάουαρς. Άνεβαίνει τρέχοντας τήν μαρμάρινη σκάλα όταν φτάνοντας στον διάδρομο σταματάει. Η πόρτα τής βιβλιοθήκης άνοίγει και φαίνεται ή Θεοσεσία ντυμένη κατάμαυρα.

Τό πρόσωπό της έχει χάσει τό ώραία του χρώματα, τά μέγυαλα της μάτια φαίνονται κουρασμένα κι' εις τά χείλη της τό χλωμό, τό παιδικό χαμόγελο έχει σβύσει.

—Μόλις βλέπει τόν Ριόθλεσλν πέφτει στην άγκαλιά του σαν πληγωμένο πουλί κι' άκουμπάει τό κεφάλι της στο στήθος του μ' ένα λυγμό. Πότε συνέβηκε; ρωτάει αϋτός πολύ συγκινημένος.

—Τήν νύχτα εκεί πού κοιμάτανε... Πάμε νά τήν δής του

λέει.

—Τό δωμάτιο τής νεκρής είναι θαυμάσια στολισμένο. Δροσερά τριαντάφυλλα κι' άλλα άπ' τάγαπημένα της άνθη είναι σπαρμένα έδω κι' εκεί με καλλιτεχνική άφέλεια κι' είναι μία μεγαλόπρεπη αντίθεση νά βλέπη κανείς τά γεμάτα ζωή και δροσιά λουλούδια νά στολίζουν τό χωρίς πνοή σώμα τής νεκρής!

—Ο Φοΰλκε γονατίζει κοντά της και κρύβει τό πρόσωπό του μέσ' τά χέρια του, ένω ή Θεοσεσία με μία άνέκφραστη ήρεμία κυττάζει άτέλειωτες στιγμές τήν άγαπημένη ύπαρξη πού τούς είχε έγκαταλείψει πιά πάντα χωρίς τό παραμικρό προμήνυμα.

...Ένας θάνατος πού γλυκός άπό ύπνο... Ένα ήσυχο πέραςμα στην αλήθινή ζωή!

—Άς μπορούσε μονάχα νά είχε κοντά της τό ψυχο αϋτό σώμα!

—Άς ήταν δυνατόν νά μήν τό άποχωριζότανε ποτέ!

(Συνέχεια εις τό έπόμενο)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΔΗΣ

Ο Μωραϊτίδης ξάδελφος του Παπαδιαμάντη γεννήθηκε στα 1850 στη Σκιαθο και αφού τελείωσε εκεί το Σχολαρχείο ήλθε στην Αθήνα και συνέχισε τις σπουδές του. Έβγηκε από τη Φιλοσοφική σχολή του Πανεπιστημίου και έδιδάξε στην ιδιαίτερή του πατρίδα και σε διάφορα Γυμνάσια των Αθηνών ως Καθηγητής, πέθανε δὲ στὰ 1929. Ήταν ἀκόμη φοιτητὴς ὅταν ἄρχισε νὰ δημοσιογραφῆ στὶς σοβαρότερες Ἀθηναϊκὲς ἔφημερίδες, ἀργότερα δὲ ἐπεδόθη στὴ δημοσίευσι διηγημάτων καὶ περιγραφῶν σὲ ἔφημερίδες καὶ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς του. Ἡ παιδικὴ ἑξοικονομία ἀναμνήσεις του εἶνε ὑπέροχα λογοτεχνήματα.

Ὁ Μωραϊτὴς ἀπὸ τὴ μικρὴ του ἡλικία ἐπῆρε χριστιανικὴ ἀνατροφή, ὡς ἔργονος δὲ ἱερῶς παρακολουθοῦσε τὶς ἱερὰς λειτουργίας στὰ ἐρημοκλήσια τῆς Σκιαθο καὶ ἐβοηθοῦσε τοὺς ψάλτες. Τὴν ἴδια τακτικὴ ἐξηκολούθησε καὶ στὰς Ἀθήνας ὅπου παρακολουθοῦσε τὶς περίφημες ἀγρυπνίες στὸν ἱερὸ νὰο τοῦ Ἁγίου Ἐλισσαίου καὶ ἐφαλλε μαζὺ μὲ τὸν ξάδελφό του Παπαδιαμάντη μὲ μεγάλη κατανύξι.

Ὁ Μωραϊτίδης ἐδίδασκε τὸν μὲν χεῖμῶνα στὸ Γυμνάσιον καὶ ἔγραφε σὲ διάφορες ἔφημερίδες καὶ περιοδικὰ, τὸ δὲ καλοκαίρι ἐταξίδευε σὲ διάφορα νησιὰ κυρίως τοῦ Ἁγίου καὶ ἐδημοσίευσε περιγραφὰς τῶν ταξιδιῶν του στὶς ἔφημερίδες μὲ τὸ ψευδώνυμον «Ταξειδιώτης».

Τὰ ἔργα τοῦ Μωραϊτίδη εἶνε ἀληθινὰς ἠθογραφικὰς ιστορίαι, τὰ περισσότερα δὲ περισιρῶνται σὲ περιγραφὰς τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου ἢ τῶν ἡρώων του.

Εἰς ἄλλα ἐξυμνεῖ τὴ φύση καὶ ἰδιαίτερα τὴ θάλασσα. Ἐξὴ τόμους ταξιδιωτικὰς περιγραφὰς τὶς ὀνομάζει «Μὲ τοῦ βορῆ τὰ κύματα» καὶ ἐκεῖ περιγράφει τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ διάφορες παράλιες πόλεις καὶ νησιὰ, τὸ Ἅγιον Ὀρος, τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὴν Παλαιστίνην ἀναφέροντας κάθε ἐκδήλωσι τοῦ πολιτισμοῦ τους, τὶς ιστορίας καὶ τὶς ἀρ-

χαιολογίας τους. Μετέφρασε καὶ ἐδημοσίευσε διάφορα ποιήματα τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ καὶ τὶς ὁμιλίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ὁ Μωραϊτίδης νεώτερος ἐξέδωκε καὶ δράματα, βραβεύτηκε δὲ σ' ἓνα δραματικὸ διαγωνισμό. Τὸ 1914 πῆρε τὸ Ἐθνικὸ Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων καὶ τῷ 1928 ἐξελέγη μέλος πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας χωρὶς νὰ τὸ ἔζη. Σὲ γερωνική ἡλικία παντρεύτηκε τὴν φιλόδοξη καὶ εὐσεβῆ Βασιλικὴ Φουλᾶκη μὲ τὴν ὁποία συμφωνήσανε νὰ ζήσουνε σὰν ἀδέρφια, ἀγνοοῦν δὲ ὅλη τους τὴ ζωὴ καὶ σὲ τέλος τῆς ζωῆς τους νὰ καροῦν μοναχοί. Πρώτῃ ἀπέθανε ἡ Βασιλικὴ ἀποῦ ἐκάρη μοναχὴ καὶ μεταγενέστερα ὁ κύρ Ἀλέξανδρος στὴ Σκιαθο ὅπου ἐμόνασε παίρνοντάς τ' ὄνομα Ἀνδρόνικος.

Ὁ Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης δὲν ἦταν μόνον ἓνας ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος καὶ σπουδαῖος λογοτέχνης, ἀλλὰ ἦταν κυριολεκτικὰ ἓνας ἐπίγειος Ἄγγελος. Ἡ ἀγαθότης του καὶ ἡ καλωσύνη του ἦταν ἀφάνταστες, ἡ πίστις του στὸ Θεὸ ἀκλόνητῃ, ἡ ζωὴ του ἀγνή καὶ ταπεινή, σὲ πρόσωπό του δὲ ἔβλεπε κανεὶς νὰ ἐκδηλώνονται οἱ θησαυροὶ τῆς καρδιάς του. Τελευταῖα ὅταν τὸν ρωτοῦσαν τί κάνει, ἀπαντοῦσε: «Μελετῶ τὰ λόγια πού θὰ πῶ στὸ Θεό».

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΜΙΛΤ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Μὲ μεγάλη λύπη ἀκούστηκε ὁ θάνατος τοῦ ποιητοῦ Μιλτιάδου Μαλακᾶς πὺν συνέβηκε στὶς 27 Ἰανουαρίου ἔ. ἔ. στὸν Ἐθαγγελισμὸ.

Ὁ Μαλακᾶς γεννήθηκε στὰ 1870 στὸ Μεσολόγγι. Ἐσπούδασε νομικὰ καὶ ἠσχολήθη μὲ τὴν ποίησι. Ἐδημοσίευσε πλείστα ποιήματα σὲ ἔφημερίδες καὶ περιοδικὰ, καὶ ἐξέδωκε διάφορες συλλογὰς ποιημάτων μεταξὺ τῶν ὁποίων τὰ «Συντρίμματα» τὸν «Μπαύρον», τὸν «Μπαταριά», τὰ «Πεπωμένα», τὶς «Ἔρρες», τοὺς «Ἀσφοδέλλους». Ἐπίσης καὶ τὸ δραματ. ποίημα «Ἡ Κυρὰ τοῦ Πύργου».

ΔΙ΄ ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

Βαθύτατη ἐντύπωσι ἔκανε στὸν Ἕλληνικὸ λαὸ τὸ διάγγελμα πὺν δημοσιεύτηκε στὶς 30 Ἰανουαρίου 1943 τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. Λογοθετοπούλου. Καὶ εἶναι πράγματι ἀληθινὰ βαρυσήμαντο γιὰτὶ περιέχει διαβεβαιώσεις ἱστορικῆς σημασίας.

«Ὑπεύθυνος Κυβερνήτης—εἶπε ὁ κ. Λογοθετόπουλος—τῆς χώρας κατὰ τὴν δύσκολον ταύτην καμπήν, τὴν κρίσιμον διὰ τὸν βίον τοῦ ἔθνους, αἰσθάνομαι τὴν ὑπερτάτην ὑποχρέωσιν νὰ διαδηλώσω ἐπισημῶς ὅτι ἂν καὶ αἱ συνέπειαι τοῦ πολέμου, ὅστις συνεχίζεται εἶνε δειναὶ διὰ μίαν χώραν κατεχομένην ὑπὸ ξένων

στρατευμάτων, ἂν καὶ αἱ πολεμικαὶ ἀνάγκαι ἐπιβάλλουν περιορισμοὺς εἰς τὸν καθόλου βίον τῶν πολιτῶν, οὐδεὶς πρέπει νὰ συγχέῃ τὴν στιγμὴν ταύτην μὲ ἐκείνην ἢ ὁποῖα θὰ διαδεχθῇ τὸν πόλεμον.

«Ὡς ὑπεύθυνος κυβερνήτης παρέχω σὴμερον πρὸς τὸν Ἕλληνικὸν λαὸν τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ Ἕλληνικὴ Πατρίς, αὐτὴ ἡ Πατρίς τὴν ὁποῖαν οἱ τίτάνιοι ἀγῶνες τῶν ἡρώων τῆς Φυλῆς μας ἐδημιούργησαν θὰ παραμείνη μετὰ τὸν πόλεμον ἀνεξάρτητος καὶ ἐλευθέρα, οὐμίζουσα ἐλευθέρως τὰ τοῦ οἴκου της μὲ μόνον καὶ ἀποκλειστικὸν κυρίαρχον τὸν Ἕλληνικὸν λαόν.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

ΘΑΛΑΣΣΙΝΟ

ΜΗΤΕΡΑΣ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

Στὴν ἀδελφοῦλα μου ΝΑΝΑ

Κάτω ἐκεῖ στὴν ἀμμουδιά
παίζουν χαρωπὰ παιδιὰ
μὲ τὰ κάτωσπρα χαλίκια.

Καὶ στὸ πέλαγος βαθειὰ
μ' ἀνοιγμένα τὰ πανιά
ἀλαργεύουν δυὸ καίκια

—ο—

Ἡ βιρκούλα τοῦ ψαροῦ
ἀπ' τὸν κόβον ὄλο χαρὰ
γοργοπόφερτη προβάλλει.

Καὶ τὸ κύμα ἀγοκυλᾷ
στ' ἀκρογιάλι μας δειλὰ
ξαναφεύγει πίσω πάλι.

—ο—

Στὸ ξωκκλήσι τὸ μικρὸ
μὲ τὸν πέτρινον σταυρὸ
τ' ἀπαλὸ χρυσένιο δεῖλι
μιὰ γρηοῦλα πάει σκυφτὰ
γιὰ ν' ἀνάψῃ εὐλαβικὰ
τ' Ἀη Νικόλα τὸ καντήλι

ΔΗΜ. ΓΟΥΛΑΝΔΡΗΣ

Φ.

— Παιδί μου, τὸ μεγαλύτερο κακὸ νὰ σοὺ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχῃς τὴ δύναμι νὰ τὸ λησμονᾷς ἀμέσως.

— Παιδί μου, τὸ μικρότερο καλὸ νὰ σοὺ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν τὸ λησμονῆς σὲ ὅλη σου τὴ ζωὴ.

— Παιδί μου, στὸν ἑαυτὸ σου τὰ ἑλαττώματα μόνον νὰ βρίσκῃς. Ἄν ἔχῃς προτερήματα ἄφησε νὰ σοὺ τὰ βρῖσκουν οἱ ἄλλοι.

— Παιδί μου, στοὺς ἄλλους μόνον τὰ προτερήματα νὰ βλέπῃς. Ἄν ἔχουν ἑλαττώματα ἄφησε νὰ τὰ βροῦν μόνον τους.

— Παιδί μου, ὅταν καθῆς στὸ τραπέζι, πρὶν βάλλῃς τὴν πρώτη σου μπουκιά στὸ στόμα, θυμήσου ἐκείνους πὺν τὴν σιεροῦνται.

— Παιδί μου, τὸ βράδυ πὺν θὰ πλαγιάσῃς σκέψου ἂν ἔκανες κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας κανένα καλὸ, καὶ φρόντιζε κάθε βράδυ κάποιο καλὸ νὰ σοὺ λῆῃ ἢ συνειδησίς σου ὅτι ἔκαμες.

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

— Τὸ ψηλότερο ἀλεξικέραυνο τὸ ἔχει ἡ μητρόπολις τοῦ Στρασβούργου ποῦ εἶναι 152 μέτρα ;

— Ὁ Ἀλφόνσος Ντιαντέ ἐργαζότανε συνεχῶς 18 ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο ;

— Ἀπ' ὄλους τοὺς λιμένες τοῦ κόσμου μεγαλύτερος εἶνε ὁ λιμὴν τῆς Κοπεγχάγης στὸν ὁποῖο μποροῦν νὰ χωρέσουν μὲ ἀνεσι 25.075 πλοία ;

— Τὸ παλὸ Ἀμβούργο στὴ Γερμανία εἶναι χτισμένο πάνω σ' ἓνα ἀπέραντο δίχτυ διώρυγες ποῦ ἔχουνε μήκος 800 χιλιάμετρα ;

— Τὸ πρῶτο τηλέφωνο παρουσιάστηκε στὴν Ἔκθεση τῆς Φιλαδέλφειας στὰ 1876, καὶ ὅτι τὸ παρουσίασε ὁ Γκράχαμ Μπέλ ;

— Στὸ Λουπιέρ ἓνα χωριὸ τῆς Γαλλίας, ἡ κ. Ἀλεξανδρίνη Ντουάν 100 χρονῶν γρηά, καθότανε— γιατί τώρα δὲν ξέρουμε ἀν κάθεται ἀκόμα— 95 χρόνια σιὸ ἴδιο σπίτι ;

— Τὰ πιδ μεγάλα μουστάκια τοῦ κόσμου εἶναι ἰδιοκτησία ἑνὸς Ἰνδοῦ κατοικοῦ τῆς Σιγκαπούρης καὶ εἶναι μακρὰ ἀπ' τὴ μιά ἀκρὴ στὴν ἄλλη, ἐνάμιση μέτρο ;

— Ὁ Νατζίρο Κάτο, ὅμως ἓνας εὐγενὴς Γιαπωνέζος 72 χρονῶν, εἶχε μιά γενειάδα 1 μέτρο καὶ 97 πόντους ;

— Ὁ Λούθηρος, ὁ ἡγέτης τῆς μεταρρυθμίσεως τῶν διαμαρτυρομένων πέθανε στὶς 18 Φεβρουαρίου τοῦ 1546 ;

— Ἡ Ἐλβετικὴ Δημοκρατία συστήθηκε στὰ 1798 ;

— Οἱ Κινέζοι χρησιμοποιοῦν τὸ ἡλιακὸ ρολεὶ ἀπ' τὸ 1100 π. Χ ;

— Ἡ Φιλελληνικὴ ἔταιρεία συστήθηκε στὶς 15 Μαρτίου τοῦ 1823 στὸ Λονδῖνο ;

— Τὰ πρῶτα ποδήλατα παρουσιάστηκαν τὸ 1818 ἐπὶ Μεγάλου Ναπολέοντος, ὀνομάζονταν δὲ Δραϊζίνες, ἀπ' τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτη τῶν Δραϊζ ;

— Ὁ ἐφευρέτης τῆς δυναμιτιδος ἦτανε ὁ ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΝΟΜΠΕΛ, ὁ ὁποῖος ἦταν Σουηδὸς χημικός, γεννήθηκε στὶς 21 Ὀκτωβρίου 1833 καὶ πέθανε στὶς 10 Δεκεμβρίου 1896. Ὁ Νόμπελ ἴδρυσε καὶ τὸ ὀμώνυμο βραβεῖο ποῦ διανέμει κάθε χρόνο 5 ἀμοιβές ἀπὸ 180.000 χρυσὰ φράγκα ἕκαστη γιὰ ἔργα φυσικῆς, χημείας, ἰατρικῆς, φιλολογίας καὶ εἰρηνῆς ;

“ Η ΨΥΧΗ ΕΙ

μένος στὸν κορμὸ ἑνὸς γέροντος δέντρο ἓνας μαῦρος βογγᾶ κάτω ἀπ' τὰ ἀνήλια χιυπήματα τοῦ μαστιγιοῦ ποῦ τοῦ ξεσκίζουνε τὸ δέρμα, ἀνοίγον' τὰς του βαθεῖες πληγές.

Ἐνας μαῦρος ! ναι, ἓνας μαῦρος. Βρισκόμαστε στὰ 1861 σ' ἓνα ἀγρόκτημα τῆς Δυτικῆς Κορολίνας ἢ σκλαβιά τῶν νέγγρων ἑξαπλόνηται γοργὰ καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ φτάσῃ καὶ ἴσαμε τὰ Βραχῶδη Βουιά.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀγρόκτημα, οἱ μαῦροι ἐργάτες, εἶναι κάτι πιδ πολὺ ἀπὸ σκλάβοι. Ἐχουνε ἓνα σκληρὸ, ἀλύγιστο ἀφέντη, τὸν πλούσιο Χουζέλι. Αὐτὸ τ' ἀνθρώπινο θεριο εἶναι μπροστὰ στὸ μορτύριο τοῦ φτωχοῦ Τὸμ καὶ μ' ἀθόλωτο μᾶτι βλέπει τὸ κατασρόμαλλο κεφάλι του νὰ γέρνη πίσω. Πιδ ζωντανή τῆς κτηνωδίας του εἰκόνα, ἀπὸ τούτη ἔδω, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη.

Μιά μέρα, ἀφοῦ οἱ σκλάβοι εἶχανε τελειώσει τὸ πανάθλιο μεσημεριανό τους, ὁ Μπούγκ Χουζέλι, χαμογελώντας σατανικά, φώναξε δυὸ ἀπ' τὶς δύστιχες αὐτὲς ὑπάρξεις, ποῦ διψοῦνε γιὰ τὴ λευτεριά πιδ πολὺ κ' ἀπ' τὸν ταξιδιώτη ποῦ πεθαίνει ἀπ' τὴ δίψα παραπλανημένος στὴ Σαχάρα, καὶ τοὺς εἶπε : « Παλαίψτε ἴσαμε τὸ θάνατο ὅποιος ἀπ' τοὺς δυὸ σας ζήσει εἶναι λεύτερος ».

Κάτω ἀπ' τὸ σαρκαστικὸ γέλιο τ' ἀφέντη τους, μπροστὰ στὰ μᾶτια τῶν συντρόφων τους, οἱ δυὸ δυστυχισμένοι ἀλληλοφαγωθήκανε.

Ἄν ὅμως τὸ χέρι τοῦ Χουζέλι δὲν ἔδινε παρὰ καμισιές, βρισκόταν ἄλλο ἓνα χέρι, πονετικό, ποῦ τὶς γιάτρευε.

Ἡ μίσση Μπέτιν, ἡ γυναῖκα του, τὸ βράδυ κρυφὰ πήγαινε, συντροφευμένη ἀπ' τὸ μικρὸ τους ἀγοράκι, στ' ἄθλια τῶν μαῦρων σπιτοκάλυβα, γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὶς πληγές τους, νὰ τοὺς δώσῃ τίποτα γλυκὰ καὶ τὸ μεγαλύτερο, νὰ τοὺς χαρίσῃ ἐλπίδες γιὰ μιὰ καλὴ εἰρήνη αὔριο.

Μιά νύχτα, ἄγνωστο πῶς, ἔξωσαν τὸ σπίτι τοῦ Χουζέλι ἢ φλόγες. Πισταχτήκανε ὅλοι ἔξω, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Βίλλυ μαζί μὲ τὴ παραμάντα του, ποῦ ἦσαντε στὸ ἐπάνω πάτωμα, βρεθήκανε κυκλωμένοι ἀπ' τὸ πύρινο στεφάνι. Ἀπ' ἔξω ἀκούγανε τὶς σπαραχτικὲς τοὺς φωνές καὶ δυὸ φορές ἢ δύστιχη μητέρα ἔκανε νὰ πέσῃ στὴ φωτιά τὴν κράτησε ὁ ἀντρας τῆς, ἔπειτα λιπόθυμη σωριάστηκε στὴ γῆ.

Οἱ μαῦροι τρομαγμένοι κυττάζανε τὴ φω-

ΝΑΙ ΛΕΥΚΗ,

ΤΟ ΞΕΡΑΤΕ ΑΥΤΟ ;

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

τιὰ ποῦ ἦσαν ἡ ἐναρμόσις τῆς Θείας Δίκης.

« Λευτεριά καὶ τὸ ἓνα τρίτο τῆς σοδε ἄς σ' ὅποιον φέρει τὸ παιδί μου » φώναξε ἔξαλλος ὁ Χουζέλι. Κανένας ὅμως δὲν τολμοῦσε ν' ἀψηφίσει τὶς πύρινες γλώσσες.

Ἐάφνου μ' ἄσκελετωμένη σιλουέτητα ξεχώρισε ἀπ' τὴ μάζα τῶν μαῦρων.

« Δὲν το κάνω γιὰ σένα σκληρὸ ἀφέντη, ἀλλὰ γιὰ τὴν πονετικὰ κυρά μας καὶ τὸ μικρὸ ἀφέντη » εἶπε, καὶ μ' ἀφάνταστο θάρρο, ὁ Τὸμ προχώρησε στὸ σπίτι ποῦ λαμπαδιζόντας τριζοβολοῦσε φριχτὰ.

Μὲ κομμένη ἀνάσσα τὸν παρακολουθοῦσαν ἑσάν φάνηκε σέβροντας πίσω του τὴν παραμάντα καὶ κρατώντας τὴν ἀγκαλιά του τὸν μικρὸ Βίλλυ, οἱ σύντροφοί του ἐνώσανε τὶς ἀσθενεῖες φωνές τους σ' ἓνα θριαμβευτικὸ οὐρά. Δακρύζοντας, ἴσως γιὰ πρώτη φορά, ὁ Χουζέλι ἔγυρσε σιὴ λιπόθυμη γυναῖκα του λέγοντας : « Μπέτιν, ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος δὲν ἔχει σημασία τὸ χρώμα, ἢ ψυχὴ εἶναι λευκὴ ». Ὅτε γυρνώντας σιὸ Τὸμ καὶ στοὺς ἄλλους σκλάβους, φώναξε :

« Εἶστε λεύτεροι, τὸ μισὸ κτήμα εἶναι δικό σας ».

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Μπούγκ Χουζέλι, ἀφηνε τὶς τάξεις τοῦ Καλχούν καὶ ἔγινε ὁ θεομότερος ὀπαδὸς τοῦ Λίγκολν γιὰ τὴν κατάργηση τῆς δουλείας.

ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΛΙΝΑΡΔΟΣ (Ἀττικὸς)

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιώργο γιατί εἶσαι στενοχωρημένος :

— Γιατί Τάκη μου ἔχασα ἓνα ἑκατοστάρικο καὶ ψάχνω νὰ τὸ βρῶ. Ἄν μοῦ τὸ βρῆς σοῦ δίνω ἓνα χιλιάρικο.

Ἡ Κυρία ποῦ βιάζεται νὰ φύγῃ στὴ μικρὴ ὑπηρετιά της :

— Ἐλα γρήγορα δὲς μου τὴν τσάντα μου γιατί ἡ ὥρα εἶνε παρὰ πέντε...

— Ἐννοια σας Κυρία καὶ δὲν χάνετε τὸ τραῖνο. Ὁ Κωστάκης ἔβαλε τὸ ρολοῖ ἓνα τέταρτο μπροστὰ γιὰ νὰ φύγετε μιά ὥρα ἀρχήτερα καὶ νὰ φάῃ τὸ γλυκὸ ποῦ εἶνε στὸν μπουφέ!

Κάποτε ὁ Σουλτάνος ἔβγαλε μιὰ προκήρυξη ὅτι θὰ δώσῃ ἓνα τσουβάλι χρυσὲς λίρες σ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ καθότανε μιὰ δλόκληρη χειμωνιάτικη νύκτα στὸ μπαλκόνι τοῦ Παλατιοῦ χωρὶς νὰ κλείσῃ διόλου τὰ μᾶτια του

— Μαζεύτηκαν λοιπὸν ἀπὸ παντοῦ χιλιάδες κόσμος, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μποροῦσε ν' ἀγρυπνήσῃ ὅλη τὴ νύχτα κ' ἔτσι ἔχσαναν τὸ στοίχημα. Ἐννοεῖται ὅτι στὸ μπαλκόνι ὑπῆρχε φύλακας ποῦ παρακολουθοῦσε ὅλη τὴ νύχτα τί ἔκανε ὁ καθένας.

Πῆγε λοιπὸν κ' ὁ Χότζας καὶ κατόρθωσε νὰ μείνῃ ὅλη τὴ νύχτα ἄγρυπνος. Ὁ Σουλτάνος ποῦ τὸ πρῶτὸ τὸ πληροφόρηθηκε αὐτὸ, ζήτησε περιέργως τὸν Χότζα κ' ἔδωκε αὐτὸς ἦρθε. τὸν ρώτησε πῶς κατόρθωσε νὰ μείνῃ μ' αὐτὴ τὴν παγωνιά ἄγρυπνος. Ὁ δὲ Χότζας ἀπήντησε : « Μὰ ξέρετε Πολυχρονέμένε μου, ἐγὼ δὲν πολυκρύωνα, γιατί στὸ ἀπέναντι βουνὸ (ἀπόστασι ἀπὸ δὲ ὡς : τὴν Γλυφάδα ἄς ποῦμε) ὑπῆρχε ὅλη τὴ νύχτα ἓνα φῶς κ' ἐνῶ ἐγὼ τῶβλεπα ζεσταίνόμενα !

— Ἄ! εἶπε ὁ Σουλτάνος, τότε ἔχασες τὸ στοίχημα ἔφθον ζεσταίνουσα Ὁ Χότζας δὲν ἀπῆντησε—τί μποροῦσε νὰ πῆ— κ' ἔφυγε.

Ὅστερα ἀπὸ 15 μέρες νὰ πάλι ὁ Χότζας στὸ Παλάτι. Παρασιαστήκε στὸν Σουλτάνο καὶ οὔτε λίγο, οὔτε πολὺ τὸν προσκάλεσε σὲ γεῦμα. Τοῦπε δὲ νὰ μὴν ἔρθῃ μόνος του, ἀλλὰ μ' ὅλη του τὴν ἀκολουθία, κ' ἔτσι θὰ τοῦκανε μεγαλύτερη τιμὴ.

Ὁ Σουλτάνος ἔχτηκε καὶ τὴν ὠρισμένη μέρα πῆγε μ' ὅλη του τὴν Αὐλή στὸ σπίτι τοῦ Χότζα, μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θάτρωνε τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα ποῦ λένε.

Ὁ Χότζας τοὺς περιποιήθηκε κ' ἔστρωσε τὸ τραπέζι. Κάθησαν λοιπὸν καὶ κουβέντιαζαν περιμένοντας νὰ ἐτοιμαστοῦν τὰ φαγητά. Τὸ μεσημέρι πέρασε κ' οἱ προσκεκλημένοι ἀρχισαν ν' ἀδημονοῦν ἐπειδὴ ἔμεναν νηστικοὶ ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα. Ὁ Χότζας κάθε τόσο ἔφευγε κ' ἔκανε πῶς δῆθεν κύτταζε ἄν ἦτανε ἔτοιμα τὰ φαγητά. Μόλις δὲ γύριζε ἔλεγε ὅτι ἀπὸ σιγή μὴ σὲ στιγμὴ θὰ ἐτοιμαζόντουσαν.

Κόντευε πιά νὰ νυχτώσῃ, δταν ὁ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΣΚΗΝΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ

Στὸ πίσω μέρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς στέκεται κάθε Κυριακὴ φτωχὸς, κουρελιασμένος, καὶ ἀπλώνει μὲ δειλά τὸ χέρι του ποὺ τρεμουλιάζει ἀπ' τὴν παγωνιά, γιὰ νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη...

Μιά μεγάλη λύπη φαίνεται νὰ τὸν τυρανῆ καὶ ἡ καρδιά του σπαράσσεται κάθε φορά ποὺ ἀπλώνει τὸ χέρι.

Περνάει μερικὸν διαβάσει ἀπ' ἐμπρός του καὶ μὲ οἶκτο ρίχνουνε τὸν ὄβολό τους στὸν ἀπόκληρο αὐτῶν τῆς τύχης Περνᾶνε ὅμως καὶ κάποιοι ἄλλοι ποὺ μόλις καταδέχονται νὰ ρίξουνε τὴν περὶ φανῆ ματιὰ τους στὰ κουρέλια τοῦ δυστυχισμένου. Ἔσθ' ἑσθ' ἄλλοι ποὺ κορδωμένοι περνᾶν μπροστὰ ἀπ' τὸν φτωχό, ἐπειδὴ εἶσαι πλούσιος, βγάλε καὶ ριξέ' του κάτι γιατι ποὺ ἔρεϊς καὶ σὺ ἂν μίᾳ μέρα κατάντησης ἀν' αὐτὸν!

Κι' αὐτὸς ὑπῆρξε μίᾳ φορά εὐτυχισμένος, ἀλλὰ ἡ τύχη του ἐφάνηκε πολλὴ κακιά, κι' ἐπὶ τέλους τὸν κατέστρεψε...

Κι' αὐτὸς εἶχε περιουσία, ὄνομα τιμὴ μένο καθὼς καὶ οἰκογένεια, ἀλλ' ἔχασε καὶ τὴν οἰκογένεια καὶ τὴν περιουσία, καὶ τώρα παντέρνημος καὶ κουρελιασμένος σοὺ ἀπλώνει ὁ δυστυχισμένος τὸ χέρι γιὰ νὰ σοὺ ζητήσῃ ἐλεημοσύνη. Κι' ἔσθ' ἑσθ' μὴν φανῆς ἀδιάφορος στὴν παράκλησιν αὐτῆ τοῦ ἀδελφοῦ σου! Ὅχι, γύρισε καὶ δόσε του τὸν ὄβολό σου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΑΣΧΟΣ

Σουλτάνος ἀπηύδισε καὶ φώναξε στὸν Χότζα: «Μὰ πότε ἐπὶ τέλους θὰ φᾶμε;» Κι' ὁ Χότζας τοῦπε νὰ περάσῃ στὴν κουζίνα γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἦτανε ἕτοιμα. Πράγματι ὁ Σουλτάνος μ' ὄλην του τὴν ἀκολουθία μπῆκε στὴν κουζίνα καὶ γούρλωσαν τὰ μάτια τους μπρὸς στὸ θέαμα αὐτὸ ποῦβλεπεν. Ἀπ' τὴ μίᾳ μεριά ἦτανε βαλμένες ἡ κατσαρόλες μὲ τὰ φαγιὰ, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη ἦτανε τοποθετημένα κερὰ ἀναμμένα. Ὁ Σουλτάνος μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ Χότζας τὸν κοροϊδεύει ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ θέλησε νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἀλλὰ ὁ Χότζας τοῦλυσε τὴν ἀπορία λέγοντάς του: «Ἐφόσον Μεγαλειώτατε δὲν μποροῦνε νὰ βράσουνε τὰ φαγιὰ ἐπειδὴ ἡ φωτιά εἶνε μακρὰ τους, πῶς θὰ μποροῦσα νὰ ζεσταθῶ ἔγώ ἀπ' τὸ φῶς ἐκεῖνο τοῦ βουνοῦ, τὴ νυχτιὰ ποὺ διανυκτέρευσα στὸ μπαλκόνι σας;»

— Κόκκαλο ὁ Σουλτάνος.

Ο ΓΕΡΩ·ΣΟΦΟΣ

Ο ΦΤΩΧΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ

Ἀρμενίζει τὸ φεγγάρι στοῖ οὐρανοῦ τὰ πλάτια κι' ἕνας ἀέρας μυρωμένος ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὰ ἔλατα χαϊδεύει τὸν φτωχὸ βιολιστή.

Ἐρημιὰ παντοῦ, ἡ νύχτα ἀτλώνει τὸ μαῦρο της πέπλο. Στὰ οὐράνια, τ' ἀστραλαιμπυρίζουνε, παντοῦ ἠοσιὰ βασιλεύει, ὅλα εἶναι μαγεμένα ἀπ' τὴν οὐρανοφιλία.

Στὶς ὄχθες τῆς λίμνης, στὴν ἄνθη τοῦ δάσους καθισμένος ὁ βιολιστής, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ οὐράνια παίζει τὸ βιολί του!! Σὲ κάθε νότα ἀνοίγεται ἡ καρδιά του, ὁ νοῦς του πετάει, καὶ γύρω του οἱ νεράιδες χορεύουν μεθυσμένες ἀπ' τὴν θεῖα μουσική.

Χτύπα βιολιστὴ (!), γιόμιζε τὸν ἀέρα μὲ τοὺς γλυκοὺς ἤχους τοῦ βιολιοῦ σου!

Τι κι' ἂν εἶσαι φτωχός! Τὸ βιολί σου σὲ ὑψώνει κει ποὺ πρέπει, σὺ εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ ἐκφράζεις τῆς καρδίας σου τοὺς πόθους, μὲ τὸ φτωχὸ σου βιολί! Χτύπα, γέμιζε τὸν ἀέρα μὲ τοὺς γλυκοὺς ἤχους τοῦ βιολιοῦ σου καὶ ἡ παρηγοριὰ σταλαματιὰ σταλαματιὰ θὰ στάθῃ στὴν καρδιά σου.

«ΠΥΡΓΙΩΤΟΠΟΥΔΑ»

ΜΟΝΑΧΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΣΤΟ ΕΞΩΚΚΛΗΣΙ

Θὰ πάρω καὶ σήμερα τὸ ἐρημικὸ μονοπάτι... Ἀργὰ τὰ βήματα θὰ μὲ ἀέρουν στὸ μοναχικὸ ἐξωκλήσι Πάντα τὴν ἴδια ὥρα, τὸ ἡλιοβασιλευμα.

Εἶναι χτισμένο μὲς τὰ κυπαρίσσια, δλόλευκο, μ' ἕνα μικρὸ σταυρό, μ' ἕνα χτιστὸ σταυρὸ ἀπάνω-ἀπάνω...

Καὶ σιγὰ σιγὰ τὰ βήματα θὰ ὀδηγήθουν ὦ, τὴν πορτούλα τὴ στενή... Καὶ θάμπω μέσα, θ' ἀνάψω τὰ καντήλια τὰ σβυστά, κ' ὕστερα, κάτω ἀπὸ τῆς θλιμμένης Παναγιᾶς, τὸ εἰκόνημα, θὰ εὐχηθῶ γονατιστός, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ πόθου μου...

Κ. Α.

ΕΤΟΙΜΑΣΟΥ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗΣ ΣΤΙΣ 8 1)2

Υ. (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Λοιπὸν; Βόηκατε τίποτα τὸ διαφωτιστικό; ῥώτησε ἀνυπόμονα ὁ κ. Σαρντόν.

—Ἦ, ναι! ἀπάντησε ὁ χειροῦργος. Εἶναι πολὺ ἀπλὸ τὸ πρῶγμα καὶ τὸ βρήκα σχεδὸν ἀμέσως: Ὁ κ. Σαρντινιὲ δολοφονήθηκε μὲ τὸ δηλητηριῶ μου!

Ὁ κ. Μοντρεμπὺ τινάχτηκε ἀπ' τὴν κατάπληξίν του. Ἄλλαξε βλέμμα γοργὸ μὲ τὸν ἐπίσημο ἔκθαμβο Σαρντόν καὶ ῥώτησε λαχανιασμένος:

—Πῶς; Πῶς εἶπατε; Μὲ τὸ δικό σας δηλητηριῶ;

Ὁ κ. Κάρολος Μάρτελ ἔξυσε τὸ σαγόνι του χαμογελώντας μὲ ἀφέλεια μικροῦ παιδιοῦ. Ὑστερα ξανάπε:

—Ναι, μὲ τὸ δηλητηριῶ μου! Μὰ τὴν πίστη μου, σκεφθῆτε ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν εἶχα κατορθώσῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐφευρέσεώς μου, ὅταν ἀνεκάλυπτα αὐτὸ τὸ δηλητηριῶ. Τὸ νόμιζα σὺν μίᾳ συνηθισμένῃ χημικῇ σκευασίᾳ, καὶ τὸ βάψισα «Τ.Τ.2», ἔτσι στὴν τύχη! Οἱ συνάδελφοί μου ὅμως τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι ἐξήτασαν τὴν σπουδαιότητα αὐτοῦ τοῦ δηλητηριῶ, καὶ τὸ βάψισαν «μάρτελιν» γιὰ τιμὴ μου, δίνουν τὰς του ἔτσι τὸ ὄνομα τοῦ ἐφευρέτη του! Διάβολο! Καὶ νὰ σκεφθῆ κανεὶς δι δολοφονήθηκε μὲ τὸ δηλητηριῶ μου αὐτὸς ὁ παλῆος καὶ καλὸς φίλος μου Σαρντινιὲ, ὁ ὁποῖος...

—Τί ἐννοεῖτε, σεβαστέ μας κ. Μάρτελ; τὸν ῥώτησαν κι' οἱ δύο.

—Ἐννοῶ τὸ ἔξης: Νόμιζα ὅτι τὸ φάρμακό μου αὐτὸ ἦταν ἀπλῶς τονωτικό γιὰ τὴν καρδιά καὶ γιὰ τὸ κεντρικὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ αὐτὸ φυσικὰ συμβαίνει ὅταν ἡ σκευασία οὕτῃ χρησιμοποιεῖται σ' ἐλάχιστες δόσεις! Ὅταν ὅμως ἡ καρδιά «ὑπερτονώηται» μὲ μεγαλύτερη δόσι ἀπὸ ὅση πρέπει, τότε ἀντί γιὰ πάντα. Ἐπέρχεται ἀμέσως κεραινόβωλα κι' ἀστραπιαῖα ἡ συγκοπή τῆς καρδιάς, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν στιγμιαῖο θάνατο! Κι' αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη στὴν θλιβερῇ αὐτῇ περίπτωσί μας. Ὁ κ. Σαρντόν σταμάτησε ἀτόμα τὸ ἀνήσυχον περπατήμα του καὶ διέκοψε τὸν χειροῦργον ῥωτώνοντας τον:

—Μὲ τί τρόπο χρησιμοποιεῖται αὐτὴ ἡ τρομερῆ «μάρτελιν» κύριε δόκτορ; Πῶς μπορεῖ νὰ πάθῃ κεραυνοβόλο συγκοπή ἕνας ἄνθρωπος μ' αὐτή; Ἄν τὴν καταπιῇ μὲ τὸ στόμα του ἂν τοῦ ρίξουν στὸ αἷμα του μὲ ἐνδοφλέβιο ἔνεσι! ἀπάντησε ὁ Δρ Μάρτελ. Μὲ τὴν ἔνεσι μάλιστα ἐπέχεται ὁ θάνατος πὺ κεραυνοβόλος!

Ὁ Μοντρεμπὺ τράβηξε τότε τὰ μαλλιά του ἀπὸ ἀπελπισία καὶ ξεφώνησε:

—Πῶς διάβολο λοιπὸν μπορεῖ νὰ κανόνισῃ ἕνας τὴν ἐνέργεια αὐτοῦ τοῦ δηλητηριῶ, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος σὲ μίᾳ ὠρισμένη ἀπὸ πρὶν ὥρα; Στὶς 8 1)2 π.χ. ὅπως στὸν ὑπουργό;

Ὁ δόκτορ κύτταξε βαθεῖα στὰ μάτια τὸν Μοντρεμπὺ καὶ ἀπάντησε ἀργὰ-ἀργὰ τονίζοντας τὶς λέξεις:

—Δὲν μπορεῖ ποτε κανεὶς νὰ κανόνισῃ τὴν ἐνέργεια τοῦ δηλητηριῶ αὐτοῦ ἀπὸ πρὶν!

Ἄν τὸ πάρῃς μὲ τὸ στόμα θὰ θανατωθῇς μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα! Κι' ἂν σοῦ τὸ ρίξουν στὸ αἷμα μὲ ἐνδοφλέβιο ἔνεσι, θὰ θανατωθῇς σχεδὸν ἀστραπιαῖα!

—Μὰ...τότε; τότε; οὐρλιασαν ἐξαλλοὶ ἀπὸ φόβου οἱ δύο ἀστυνομικοὶ. Τότε... πῶς συνέβη αὕτῃ ἡ μυστηριώδης δολοφονία τοῦ ὑπουργοῦ; Ποιὸς ἀράτορας, ἀσύλληπτος, ὑπεράνθρωπος κακοῦργος, μπόρεσε νὰ περάσῃ ἀπ' τὰ παχειὰ κράσια τὰ κατὰ κλειστοῦ κλουβιοῦ του; Καὶ κατορθώνοντας νὰ περάσῃ τέλος πάντων μὲ τόσο ὑπερφυσικὸν τρόπο μέσα στὸ κλουβί, πῶς ἔκανε τὴν ἔνεσι μπρὸς τὰ μάτια μας καὶ σκότωσε τὸ θῦμα του;

Ὁ κ. Μάρτελ μὸρφασε σκληρὰ κι' ἀπάντησε:

—Ἄ! Ὅσο γι' αὐτὸ, ἀνακαλύψτε το ἐσεῖς! Αὕτῃ ἀκριβῶς εἶναι ἡ δικὴ σας δουλειὰ... Εἶνε δικά σας αὐτὰ τὰ καθήκοντα!

Ὁ Σαρντόν τινάχτηκε παράφορα καὶ οὐρλιασε: «Ἄσφαλῶς ὁ κ. Σαρντινιὲ δηλητηριάσθηκε προτοῦ ἔρθῃ στὴν Γράπεζα». Ναι, εἶπε σταθερὰ ὁ Μπαριώ εἶναι φῶς φανερό.

—Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀδύνατον! Ἐξανῆπε ὁ Σαρντόν σκεπτικῶς. Πάντως ἐδῶ εἶναι οἱ ἀστυφύλακες Μπρίγκς καὶ Ζαλοῦ, οἱ ὁποῖοι φρουροῦσαν τὴν ἐξοχήν τὸν ὥς σήμερον τὸ πρωῖ. Ἄς τοὺς φωνάξουν ἐδῶ γιὰ νὰ μάς φωτίσουν σχετικά.

Οἱ ἀστυφύλακες Μπρίγκς καὶ Ζαλοῦ παρουσιάσθηκαν σὲ λίγο μπρὸς τοὺς ἀρχηγούς των. Στὶς σχετικὲς των ἐρωτήσεις ἀπάντησαν καὶ οἱ δύο σύμφωνα:

—Ἀδύνατον νὰ συνέβῃ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα κύριοι. Ἐμεῖς φρουροῦσαμε ὅλη τὴν νύχτα τὸν ἐξοχίοντα καὶ δὲν λείψαμε καθόλου, οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά του!

—Λαμπρά, Μπρίγκς! Λαμπρά, Ζαλοῦ! Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς πληροφορίες σας!

Οἱ δύο ἀστυφύλακες χαίρεισαν μὲ σεβασμὸ κι' ἀποσύρθηκαν στὸ βάθος τῆς αἴθουσας.

Ὁ Σαρντόν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει ἐν

τῶ μεταξύ τὰ δαιμονισμένα κι' ἐκνευρισμένα «σοῦρτα-φέρτα» του μέσα στὸ δωμάτιο, σταμάτησε σὲ μιὰ στιγμή ἀπότομα καὶ κῦτταξε ἀφηρημένα πρὸς τὸ τανβάνι. Ὑστερα εἶπε ἀργὰ, ἀργὰ σὰν νὰ μονολογοῦσε: «Ὁ ὑπουργὸς μου δολοφονήθηκε στὴς 8)2 ἀκριβῶς! Κι' ὅμως καμμιὰ ἐξωτερικὴ δύναμι δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βλάψῃ, θαυμένον σχεδὸν ὅπως ἦταν μέσα στὸ ἀπόρητο κρυστάλλινο κλουβί! Ὡστόσο, ἡ ἐξωτερικὴ αὐτὴ δύναμι παῦ τὸν σκότωσε, ἀποδειχθηκε ὅτι ἦταν μαζί του μέσ' τὸ κλουβί! Κι' αὐτὴ ἡ φονικὴ δύναμι δὲν ἦταν οὔτε κάψουλα, οὔτε χάπι, οὔτε δ.τιδῆποτε ἄλλο! Καὶ σφίγγοντας τώρα τὰ δόντια του, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας πρόσθεσε:

—Ἦταν κάτι ἄλλο, τόσο ἀκριβές, ὥστε θάλεγε κανένας ὅτι ἤξερε τὴν ὥρα μὲ ἀκριβεία ἀστεροσκοπεῖο!

Τελειώνοντας τὴς τελευταῖες λέξεις τοῦ δ.κ. Σαρντὸν ἀναπῆδησε σὰν νὰ δέχτηκε γροθιά κατάστηθα. Τρέχοντας ὕστερα σὰν δαιμονισμένος, ἔφτασε στὸ ἀνατομικὸ τραπέζι τοῦ νεκροτομεῖου, ἀπάνω στὸ ὁποῖο κοίτονταν ἀκόμη—διαμελισμένο οἰκτρά κι' αἱματωμένο—τὸ πτώμα τοῦ αὐτοῦ ὑπουργοῦ. Κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι αὐτὸ βρισκόντουσαν σ' ἓνα πρόχειρο μπόγο τὰ ροῦχα καὶ τὰ ἐσώρουχα ποῦ φοροῦσε ὁ νεκρὸς πρὶν τὴν γδύσουν καὶ τὸν «πετσοκόψουν». Μὲ τρεμάμενα τὰ μακρουλά κι' ἄσπρα δάχτυλά

του ὁ κ. Σαρντὸν ἄρχισε νὰ ψαχουλεύῃ πυρετωδῶς τὴς διάφορες τσέπες τῶν ἐνδυμάτων τοῦ νεκροῦ. Καὶ σὲ λίγο βρῆκε κι' ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ τραπέζι τὸ μικρὸ ρολογάκι τοῦ χεριοῦ μαζί μὲ τὸ δερμάτινο κι' ἐνισχυμένο μὲ λεπτεῖς πλάκες λουρί του, μὲ τὸ ὁποῖο τὸ στερέωνε στὸ χέρι του ὁ ὑπουργός...

Καὶ μ' ἔξαψι τώρα ἀφάνταστη ὁ Σαρντὸν οὕρλιασε:

—Ὅλες οἱ λογικὲς δλων τῶν διαβδλων τοῦ κόσμου λένε ὅτι μονάχα μ' αὐτὸ τὸ ρολογάκι μποροῦσε νὰ δολοφονηθῇ ὁ ὑπουργός! Καὶ πῶς νὰ συνέβῃ αὐτὸ Σαρντὸν; ἔκανε δύσπιστα τόσο ὁ Μπαριώ, ὅσο καὶ ὁ δόκτορ Μάρτιελ.

Ὁ Σαρντὸν δὲν ἀποκρίθηκε ἀμέσως· ἔβγαλε τὸ σουγιὰ του καὶ μὲ μεγάλη προσοχὴ προσπάθησε ν' ἀνοίξῃ τὸ πσινοῦ καπάκι τοῦ ρολογιοῦ...

—Περίεργο! μουρμούρισε σὲ λίγο ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἀκαρπες προσπάθειες. Βγάζοντας ὕστερα ἓνα φακό, κῦτταξε μὲ προσοχὴ τὴν περιφέρεια τοῦ ρολογιοῦ καὶ ξανάπε: «ὦ! ἀληθινὰ περίεργο, μὰ τὴν πίστη μου! Τὸ πσινοῦ αὐτὸ καπάκι δὲν εἶνε κινητὸ, ἀλλὰ κολλημένο—σὰν μὲ δεξυγόνο!—ἀπάνω στὸ ρολοῖ!

Καὶ σὲ λίγο, σφυρίζοντας μηχανικά, πρόσθεσε: Μπα! Μπα! Κοιτάξτε ἐδῶ κάτι!

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΓΕΩΡΓ. ΣΠ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ

Κεντρικὸν Κατάστημα ἐν Ἀθήναις. Ὑποκαταστήματα καὶ Πρακτορεῖα εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐκτελεῖ πάσης φύσεως τραπεζικὰς ἐργασίας ὑπὸ ἐξαιρετικῶς συμφέροντας ὅρους.

Λέγεται δὲ καταθέσεις εἰς πρώτην ζήτησιν ἐπὶ προθεσμίᾳ διαρκεῖς καὶ ταμιευτηρίου.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ

Πολὺ δικαιολογημένα εἶχε πῆ κάποτε ἓνας μεγάλος δάσκαλός μου, ὅτι ἡ μουσικὴ εἶναι «τὸ μάλιστα ἐκπολιτιστικόν στοιχεῖον.» Ἡ Μουσικὴ ἀγαπητὰ παιδιὰ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μιὰ ἀπὸ τὴς πολλὰς τέχνες, ποῦ ἀποτελέσματός της, εἶναι ἡ ἐξημέρωσις καὶ ἡ εὐχαρίστησις τῆς καρδιᾶς, στὸν ἀνθρώπο. Σὰ; ὁμιλῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ σὰς φανερώνω τί ἐπίδραση φέρει αὐτὴ ἡ τέχνη στὸ παιδί, ἀφοῦ βέβαια πάρω ὡς παραδείγμα, τὸν ἑαυτὸν μου καὶ θυμηθῶ τί ἀκριβῶς συναισθανόμουν τὰ παιδιὰτά μου χρόνια. Ὅταν μάθαινα ὅτι εἶχε ἔλθει ἡ φιλαρμονικὴ, γιὰ νὰ παίξῃ στὸν τάδε χορὸ ἢ νὰ κηδεύσῃ τὸν τάδε πατριώτη μου, πήγαινα ὀλοπρόθυμα, ἀκολουθοῦσα μπροστά, μπροστά καὶ παρακολουθοῦσα μ' ἐνδιαφέρον, στοργή, κι' ἀνυπομονησίᾳ τὴς ρυθμικῆς κινήσεως τοῦ μαέστρου. Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε ὀλοένα καὶ σὲ πιδ γρήγορο ρυθμὸ καὶ τὰ μάτια μου ἦσαν καρφωμένα στὴν μπαγέτα του. Μὰ μόλις κατέβριζε τὸ χέρι γιὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν πρώτη κἀθετον κίνησιν τοῦ μέτρου τῶν τεσσάρων τετάστων ἢ καρδιά μου ράγιζε καὶ μ' ἔπιανε ἓνα μακρὸ ἀνατρίχιασμα ἀπὸ τοὺς πένθιμους, νεραϊδόβγαλτους ἡχούς της. Ὅταν πάλι πήγαινα σὲ χορὸ (ποῦ γινότανε τότε) κι' ἄκουγα τὴν μανδολινάτα καὶ ἔπαιζε μὲ τοὺς γλυκοὺς μελοδικοὺς ἡχούς της, ἄλλοτε παθητικὰ, ἄλλοτε εὐθύμα, στοργικὰ τραγουδάκια, δὲν διστάζω νὰ σὰς πῶ, πῶς ἐρχόμουν γύρω κι' ἐγὼ στὰ τρελλὰ στερεβιλίσματα τῶν βάλς. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπου μ' εὐχαριστοῦσε καὶ μ' ἱκανοποιοῦσε τελείως ἦταν τὰ ὠραῖα μου ἐκεῖνα σχολικὰ τραγουδάκια μὲ τὰ ὠραῖα τους κι' ἀνθοστόλιστα, ποιητικὰ κείμενα καὶ μὲ τοὺς μελωδικοὺς καὶ φλογεροὺς τόνους των ποῦ σκοπὸ εἶχαν πῶς νὰ ἐκδηλώσουν μέσα μας τὴν ὠραιότητα τῆς φύσης.

Ἐφευγα ἀπὸ τὸ σχολεῖο πήγαινα καὶ κυλιόμουν στὰ χορτοράκια ποῦ μοσχοβολοῦσαν ἀπὸ τὸ ἀρωμα τῆς αὐγερινῆς δροσούλας, ἔπαιζα τραγουδοῦσα μαζί τους καὶ ὕστερα ἀφοῦ μὲ χόρταιναν καὶ τὰ χόρταινα, ἔφευγα γιὰ τὸ σπιτι γεμάτος

χαρὰ καὶ μ' ἀνοιχτὴ τὴν ὄρεξη Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἡ μουσικὴ μας ἀτμόσφαιρα παιδιὰ τί συναισθήματα μὰς παρουσιάζει; τὴν χαρὰ τὴν λύπη, ἐνθουσιασμό! Ἀποτελέσμα τούτων τῶν συναισθημάτων εἶναι ἡ λεπτότητα τῆς ψυχῆς, ἀπορῶ ὅμως γιὰτὶ σήμερα ἀγαπητοί μου ἔχει παραμυληθεῖ τελείως ἐνῶ θὰ ἔπρεπε σὲ κάθε σπίτι νὰ εἶναι ἡ ἀπόλαυσις τῆς οἰκογενείας.

Καὶ σεῖς γονεῖς ἀφῆσιε τὰ παιδάκια σας νὰ ἀκολουθήσουν τὴν φύσιν τους, μὴν τοὺς κόβετε τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ δείχνουν στὸ τραγοῦδι, μὴν τὰ περιορίζετε ἀφῆστέ τα νὰ λάβουν γνώση τῆς ἀξίας τοῦ ὠραίου ἢ φύσεως εἶναι ἡ μόνη ποῦ μορφώνει καὶ καλωπίζει τὴν ψυχὴ τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Ε... λοιπὸν καὶ σεῖς ἀγαπητὰ παιδιὰ ὕστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἐλπίζω νὰ ἀγαπήσετε τὴν μουσικὴ μας ποῦ εἶναι γεμῖτη οὐσιαστικὸ περιεχόμενο.

ΤΑΚΗΣ Χ ΖΟΡΜΠΑΣ

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ ΛΙΓΑΚΙ ...

Στὸ τμήμα ὁ ἀστυνόμος: Ἐρεῖς καλά ὅτι ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ ἡ ζητιανιά. Κι' ἐν τούτοις ὁ πόλισμαν ἀπὸ δῶ σὲ εἶδε ν' ἀπλώνῃς τὸ χέρι σου στοὺς διαβίτες.

Ὁ Ζητιάνος: Μὲ συγχωρεῖτε κ. ἀστυνόμω. Δὲν ἀπλώσα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνη, ἀλλὰ γιὰ νὰ δῶ ἂν ... βρέχει!

Ἐνας κύριος θέλοντας νὰ δώσῃ σ' ἓναν τυφλὸ ἓνα νόμισμα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸν ὄρασί του, ἔρριξε ξεπίτηδες τὸ νόμισμα χάμω. Ὁ τυφλὸς ἀμέσως ἔσκυψε καὶ τὸ πήρε! Ἄ! κάνει δῆθεν ἐκπληκτικὸς ὁ ἐλεήμων κύριος· δὲν εἶσαι τόσο τυφλός, ὅσο φαίνεσαι.

Ὁχι κύριε, ἐγὼ δὲν εἶμαι τυφλός· εἶμαι ὁ ἀντικαταστάτης τοῦ πραγματικοῦ τυφλοῦ, ὁ ὁποῖος αὐτὴ τὴ στιγμή κυττάει τὴς ρεκλάμες τοῦ Κινηματογράφου!!

**ΓΝΩΜΕΣ ΣΟΦΩΝ
ΠΕΡΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ**

«Θάρθη κάποτε ημέρα πού ὁ κόσμος θὰ γελᾷ γιὰ τὴ βλακεία τῆς σύγχρονης φιλοσοφίας. Ὁσφ περισσότερο ἀσχο- λοῦμαι μὲ τὴ σπουδὴ τῆς φύσεως τόσο πιὸ πολὺ ἐκπλήττομαι μὲ τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ. Πάντα προσεύχομαι, ὅταν ἐργάζομαι στὸ ἐργαστήριό μου»

Λ. ΠΑΣΤΕΡ

Μεγαλοφυῆς Γάλλος φυσιολόγος καί χημικός.

«Ὅντε ἀπόστασις, οὔτε ἀντίθεσις ὀ- πάχει μεταξὺ Ἐπιστήμης καί Θρησκείας»

† Κ. ΜΕΡΜΗΓΚΑΣ

Ἕλλην Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστη- μίου καί Δήμαρχος Ἀθηναίων.

«ὦ Δημιουργέ! Σὲ εὐλογῶ, γιὰ τὴ Σὺ μοῦ ἐπέτρεψες νὰ θαυμάσω τὰ ἔργα σου. Ἐφερα εἰς πέρας τὴν ἀποστολὴ τῆς ζω- ῆς μου μὲ τὴν διάνοια πού Σὺ μοῦ ἐχά- ρισες. Διηγῆθηκα στοὺς ἀνθρώπους τὴ δόξα τῶν ἔργων σου. Ἐὰν μὲ τίς ἐργα- σίες μου ἢ ὁποῖες πρὸς Σὲ ἔπραξε νὰ κα- τευθύνωνται ἐξεζητήσα τυχόν καὶ τὴ δό- ξα τῶν ἀνθρώπων συγχώρησέ με Πολυ- εὐσπλαγχε καὶ Πανάγαθε Οὐράνιε ἀρ- μονίες εὐλογοῦτε τὸν Κύριον. Ψυχὴ μου εὐλόγει τὸν Κύριον».

ΚΕΠΛΑΕΡ

Γερμανὸς ἀστρονόμος καὶ Μαθηματι- κὸς ὁ ἔπωνομασθεὶς «Νομοθέτης τοῦ Οὐρανοῦ».

ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

Μιά φορὰ κι' ἕνα καιρὸ ἕνα κοράκι κι' ἕνα περιστέρι ἐκαναν ἐπίσκεψι σ' ἕνα παγῶνι.

Καθὼς γύριζαν σπίτι, τὸ κοράκι εἶπε: «Τὶ ἰδέα ἔχεις γιὰ τὸν κ. Παγῶνη; Συνάντησες ποτὲ τέτοιο χοντρὸ πλάσμα; Τὶ δυσάρεστη φωνὴ πού ἔχει! Καὶ πρόσεξες τὰ πόδια του; Τὶ ἀσχημα πού εἶναι; Τώρα πές μου, γνώρισες ποτὲ πρόσωπο τόσο κουτὸ καὶ περήφανο;»

«Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια,» εἶπε τὸ πε-

ριστέρι, «Δὲν πρόσεξα τὴν φωνὴ του οὔ- τε τὰ πόδια του οὔτε τὴν περηφάνειά του. Σκεπτόμουν κάθε στιγμὴ τί ὄραϊα εἶναι τὰ φιερά του, πόσο ὁμορφα σηκώ- νει τὸ κεφάλι του καὶ ὅτι ἡ οὐρὰ του εἶ- ναι ἔξοχη σὲ ἀλήθεια».

Κατὰ μετάφρασιν

Ι. Θ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Ἀλ' τίς 10 τοῦ Γενάρη ἔπιασε στὴν Ἀθήνα μιὰ ζέστη πού νόμιζε κα- νεὶς ὅτι βρισκόμαστε στὸν Μάη. Ὁ οὐ- ρανὸς δὲ, ἦταν καθαυτὸ ἀνοιξιότικος. Ὁ καιρὸς αὐτὸς κράτησε ὥς τίς 27 τὸ πρῶτ', ὅπότε ξαφνικὰ ... χιόνισε! Ποιὸς θὰ τὸ περίμενε; Τί ἐκπλήξεις ἀλήθεια μᾶς ἔκανε φέτος ὁ Ἀττικὸς οὐρανός!

— Στὶς προαῖνες ἔφημεριδές τοῦ Σαβ- βάτου 23 τοῦ Γενάρη δημοσιεύθηκε τὸ διάταγμα περὶ τῆς λειτουργίας τῶν σχο- λείων τῆς Μέσης; Ἐκπαιδευσεως ἀπ' τὴν 1η Φεβρουαρίου. Τὸ σχολικὸ ἔτος θ' ἀρ- χίσῃ τὴν 1—2—43 καὶ θὰ τελειώσῃ στίς 25 Ἰουνίου. Ἡ ἐξετάσεις θὰ γίνουσι κα- τὰ τὸ πρόγραμμα τοῦ πρᾶσμένου Δε- κέμβρη. Πιθανὸν νὰ ἐφαρμοσθοῦν οἱ κανόνες τῶν μεταξισιασίων μαθητῶν. Ἐὰν ὅλο τὸ χρόνο συνεχισθοῦν τὰ μαθή- ματα, τὸν Ὀχτώβρη θὰ μπουῖμε—ἀν θέ- λῃ ὁ Θεὸς — σὲ σειρὰ. Κι' εἴσαι θᾶναι σὰν νὰ μὴ χάθητε κανεὶς χρόνος.

— Ἐκεῖνο πού τραβάει τὴν προσοχὴ τῶν μαθητικῶν κύκλων, εἶναι τὸ τί θ' ἀπογίγῃ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἑξατάξιου. Ψιθυρίζεται ὅτι οἱ τελειώνοντες τὸ ἑξα- τάξιο τοῦ νέου τύπου θὰ παίρνουν ἀπο- λυτήριον γυμνασίου σὰν τὸ παλιὸ τίποτα ὁμῶς δὲν εἶναι ἀκόμη σίγουρο. Τὸν Ἰ- ούνιο πού τελειώνει ἡ ἔκτη θὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνῃ. Τώρα μελέτη καὶ ὑπομονή.

Ο ΓΕΡΩ—ΣΟΦΟΣ

ΛΟΓΙΑ ΧΡΥΣΑ

Τοὺς γέροντας σὰν ἄλλους νὰ σέβασαι γονεῖς ἐὰν τοὺς περιπαίξῃς δὲν εἶσαι εὐγενής. Ὅταν καὶ σὺ γηράσῃς, ἀσπρίσῃς, κυρτωθῇς, ἐὰν σὲ περιπαίξουν πολὺ θὰ λυπηθῇς. (Ἐπὶ τὰ χρυσᾶ ἔπη † Κ. Διαληνδμᾶ)

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

'Αγαπηιά μου Ἑλληνόπουλα ες,

Σᾶς εὐχομαι καλὴ πρόοδο τώρα μὲ τὸ ἄνοιγμα τῶν σχολείων. Ἄρκετὰ ἀλήθεια ξεκουραστήκαμε ἐνάμιση μῆνα. Τώρα λοιπὸν μελέτη!

Τὸ ΞΕΚΙΝΗΜΑ θὰ βγαίῃ ἢ δυὸ φορὲς τὸν μῆνα μὲ 8 σελίδες κάθε φορὰ ἢ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα μὲ 16 σελίδες ὅπως τὸ ση- μερινό. Συνεπῶς τὸ ἐπόμενον φύλλον θὰ ἐκδοθῇ, Θεοῦ θέλοντος, τὸ Μάρτιο.

Ι. Θ. ΜΑΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗΝ. Εἶμαι ἀπό- λυτα σύμφωνα γιὰ τὸ διαγωνισμὸ πού μοῦ γράφεις καὶ περιμένω τὴν προκήρυ- ξι. Θερμὰ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ Πρωτο- χρονιατικὸ δῶρο σου — τὸ συνδρομητῆ — καὶ περιμένω νέα σου συνεργασία.

ΚΟΚΚΙΝΟΝ ΙΠΠΟΤΗΝ. Τὸ ψευδῶ- νυμο ἐγκρίνεται. Σὲ χρεῶνω δρχ. 564 μαζὶ μὲ τίς ἀγγελίες.

ΓΙΟΥΛΗΝ ΠΕΡΑΝ. Ἐπιταγὲς δρχ. 6400 καὶ 3300 ἐλήφθησαν. Ψευδῶνυμο ἐνεκρί- θη. Ἡ παραγγελίας σου ὅλες θὰ ἐκτε- λεσθοῦν. Σὲ ἐχρέωσα δρχ. 316 γιὰ τὴν ἀγγελία σου. Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω; γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σου πού δείχνεις, μὲ λόγια δὲν μπορῶ νὰ ἐκφρασθῶ. καὶ ἐδῶ ἐχιόνισε καὶ κάνει ἕνα τρομερὸ κρύο, τὰ χέρια μου τώρα πού σοῦ γράφω εἶναι ξυλιασμένα. Ὡστε ὅπως βλέπεις δὲν τόχτε τὸ κρύο μονοπώλιο.

Κ. Α. Τὸ ἀποσταλὲν δημοσιεύεται. Ἄλλ- λά παρακαλῶ ἄλλοτε ἐὰν θὰ στείλετε συνεργασίαν πρέπει ἀπαραίτητα νὰ γρά- φετε τ' ὄνομά σας στὸ διαβιβαστικὸ γράμμα.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΝ (Νεμέαν) Σ' εὐχα- ριστῶ πάρα πολὺ γιὰ τοὺς 16 συνδρομη- τὰς πού μοῦ ἔγραψες. Ἐστειλα τὰ φύλ- λα καὶ ἔλαβα 10.000 δι' ἐπιταγῆς. Ὅπως θὰ εἶδες διαρρίσθη Γενικὸς Ἀνταποκρι- τῆς μου ἐν Νεμέα καὶ τώρα περιμένω ν' ἀνασκομπωθῆς γιὰ μεγαλύτερη διάδοσι τοῦ περιοδικοῦ. Γιὰ τὴ συνεργασία πού μοῦ γράφεις, γιὰ τὴν ὅποια ἐλπίζω ὅτι θὰ εἶναι καλὴ ὅπως ἡ δική σου, θὰ τὴν δεχθῶ μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι. Σήμερα δημοσιεύεται ὅπως βλέπετε τὸ «Ναυάγιο» καὶ τὸ ἄλλο θὰ δημοσιευθῇ. Τὰ θερμά σου λόγια μὲ ἐνεθάρρυναν, εἶσαι εἷνας ἀπὸ κείνους πού καταλαβαίνουν τί θυσίες χρειάζονται γιὰ νὰ ἐκδοθῇ ἕνα περιοδι- κὸ ἀπευθυνόμενον στὴ Νεότητα καὶ μά- λιστα ἐκδιδόμενον ἀπὸ Μαθητῆ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ ὠφέλιμο σὲ κάθε παιδί καὶ σὲ κάθε νέο.

Δ. ΓΟΥΔΑΝΔΡΗΝ (Πειραϊὰ) Ἄγαπητέ μου φίλε, ἔλαβα τὰ ὄραϊά σου ποιήματα, τὰ ὅποια θὰ δημοσιεύσω σιγά—σιγά ὅ- ταν ἔλθῃ ἡ σειρὰ τους. Τὸ πιστεύω, ἀ-

πόλυτα, ὅτι ἔγινα ὁ ἀχώριστος σύντρο- φός σου. Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶμαι τ' ὄνειρό μου: Νὰ γίνω ὁ ἀχώριστος σύντροφός κάθε παιδιοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ φύλλον σὲ φύλλον γίνομαι ὠραιότερο ἐλπίζω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὅτι θὰ τὸ κατορθώσω. Δὲν φτάνει ὁμῶς νὰ εἶμαι ὁ ἀχώριστος σύντροφός σου, πρέπει νὰ φροντίσῃς ἑφῶσον σοῦ ἀρέσω νὰ μὲ συστήσῃς σὲ γνωστοὺς καὶ σὲ φίλους σου γιὰ νὰ ἰσιώ- σομαι κι' αὐτοί, ὅπως ὄλα τὰ ἄλλα Ξεκι- νηματόπουλα, τὴ χαρὰ πού αἰσθάνονται ὅταν μὲ διαβάζουν. Ἐλαβα καὶ τὸ δεῦ- τερο γράμμα σου καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΡΩΜΑΝΤΙΚΗΝ ΨΥΧΗΝ Ἐνεγράφης συνδρομητῆς ἐτίσους. Τὸ ψευδῶνυμο ἐνεκρίθη. Ναι, ὁ καλλιτέχνης κ. Παῦλος Μαθιόπουλος γιὰ τὸν ὅποιον ἔγραφε ὁ Κος Ἄλ. Φιλαδελφεὸς στὸ Χριστουγεννιά- τικο φύλλον μου εἶναι θεῖος τοῦ Διευθυν' τοῦ μου.

ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΠΥΡΓΙΩΤΟΠΟΥΛΑ Πολὺ εὐχαριστήθηκα μὲ τὰ γραφόμενά σας. Ἡ ἀγγελία σας δημοσιεύεται σήμερα. Τὰ ψευδῶνυμα ἐνεκρίθησαν. Πρέπει ὁμῶς ὅσοι πέρνουσι ψευδῶνυμα κατὰ τὸν καιρὸ νισμὸ νὰ γίνονται συνδρομηταί. Ὁ Βιο- λιστῆς δημοσιεύεται. Εἶμαι ἀπόλυτα σύμφωνα νὰρθοῦμε σὲ στενότερη συνεργασία. Ἐλαβα 2000 δραχμάς, σᾶς ἐνέ- γραψα συνδρομητὴν δρχ. 1500, δι' ἀγγε- λίαν 208 καὶ ἔγκρισιν ψευδωύμων 700. Ἄρα ὑπολείπονται δρχ. 408 τῆς ὅποιας ἐλπίζω νὰ μὸ στείλετε μαζὺ μὲ συνδρο- μές νέων συνδρομητῶν

Ἐνεγράφησαν νέοι συνδρομηταί οἱ κ.κ. Α. ΑΛΕΥΡΑΣ, ΓΕΩΡ. ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ, Α. ΜΠΕΡΤΣΟΣ, Δεσποινὴ ΛΕΟΥΣΗ, ΤΗΛ. ΛΕΩΝΙΔΑΚΗΣ, ΔΗΜ. ΜΠΑΓ. ΡΑΚΤΑΡΗΣ, Κ. ΓΡΑΦΙΟΣ, Ι ΠΕΤΡΟ- ΠΟΥΛΟΣ, Α. ΧΩΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΓΙΑΝ- ΝΗΣ ΚΑΒΟΥΡΑΣ, Α καὶ Π. ΚΑΜΗΛΟΥ καὶ Σύλλογος «ΠΥΡΓΙΩΤΟΠΟΥΛΑ» ἐτή- σιοι, οἱ κ. κ. Ν. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ, ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, Γ. ΠΕΤΡΑΚΟΠΟΥ- ΛΟΣ, Π. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ, Ι. ΤΕΓΟΠΟΥ- ΛΟΣ, Γ. ΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΝΙΤΣΑ ΤΣΙΟ- ΡΟΠΟΥΛΟΥ ἐξάμηνοι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδῶνυμο δὲν μπορεῖ νὰ ἐγ- κριθῇ ἢ ν' ἀνανεωθῇ ἀν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως δρχ. 100. Ὅλα τὰ ψευδῶνυμα ἰσχύουν μέχρι 31 Δεκεμ- βρίου 1943.

Ἀ γ ὀ ρ ι α : Κόκκινος Ἰπότης, Τσιγ' κάνικο Βιολί, Τρελλόπαιδο, Ἄθανάσιος Διάκος, Τοξότης, Ἄθως Φέρας, Φίλος τοῦ βιβλίου, Ὁμορφόπαιδο, Ξεκινηματο- ποῦλι, Μπόεμ, Ἀτσαλένιο Μυαλό, Γιού- λης Πέρας, Ἀππελιῆς, Σπασμένο Βιολί, Δικηγόρος τῆς Νεολαίας, Τομ—Δίσκον,

Θερβάντες, Σατράπης, Καπαδόκης, Ἴπ-
πότης τῆς Ρόδου. Κορίτσι: Πυγο-
λαμπίς, Τρελλοκόριτσο, Σατανικό Δια-
βολάκι, Τσουκνίδα.

ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΕΙΝΑΙ ΦΟΡΕΣ...

ΚΟΥΛΑΣ Α. ΖΑΦΕΙΡΕΛΛΗ

Εἶναι φορὲς ποῦ ἄθελα, σὰν ἡ καρδίη
(πονάει,
τὰ βήματα μᾶς φέρνουνε στὶς ἅγιες
(εἰκόνας
μπρὸς στὸ χλωμὸ καντήλι τους ποῦ μό-
(λις καὶ φωτᾶει
τις πονεμένες τους μορφὲς μὲ τὶς χρυσῆς
(κορῶνες

Ἄπο τὴν θλίψη τὴν βαρειά τὰ γόνατα
(λυγίζον
ἢ δακρυσμένη μας ματιὰ τὴν Παναγιᾶ
(κυττάει,
καὶ τὰ στεγνὰ τὰ χεῖλη μας κάτι σιγο-
(ψελλίζουν,
πολλὲς φορὲς, ἔτσι ἄθελα, σὰν ἡ καρδιά
(πονάει ...

ἜΝΑΣ ΣΟΦΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Ὁ περίφημος γιατρός Κάρολος Βιντάλ
ἔγραψε ὡς ἀφιέρωσι στὴ μνήμη τῆς μη-
τέρας του σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἔργα του: «τὸ
ἀφιερῶν μ' ὅλη μου τὴ ψυχὴ στὴ μητέ-
ρα μου, γυναῖκα, ποῦ τὴ στόλιζε δυνατὸ
μουσλὸ, ἠθικὴ ἀνωτερότητα καὶ μεγάλη
καρδιά, σ' ἔνδειξι τῆς βαθεῖας ἀγάπης
μου καὶ σὲ διαπίστωσι τῆς εὐγνωμοσύ-
νης μου γιὰ τὴν ἀκόμητη πάντα γιὰ
μένα καλωσύνη της καὶ ἀφοσίωσί της,
γιὰ τὰ καλὰ παραδείγματα, ποῦ δὲν ἔ-
παψε νὰ μοῦ δίνει σ' ὅλες τὶς στιγμὲς τῆς
ἀγίας ζωῆς της καὶ γιὰ τὰ διδάγματά
της».

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

22) ΑΘΩΝ ΦΕΡΡΑΝ. Εὐχαριστῶ γιὰ
τις εὐχὲς. Σοῦ εὐχομαι καλὴ χρονιά καὶ
καλὴ συνεργασία στὸ Ξεκίνημα. Ἄλλὰ,
ποῦ εἶναι ὁ «κόμης»; Οἱ ἀληθινοὶ εὐγε-
νεῖς δὲν παραιτοῦνται ἀμαχητὶ ἀπὸ τὰ
ἀξιώματά τους.

ΤΟΞΟΤΗΣ

23) Μπαίνοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὴν
κίνησι τοῦ περιοδικοῦ μας σὰς χαιρετῶ
ὅλους καὶ ὅλες. Ξεχωριστὰ τὸ ΟΜΟΡΦΟ-
ΠΑΙΔΟ ποῦ θὰ ξεπεράσῃ στὰ κατορθώ-
ματα τὸν ΜΠΟΜΠΟ τὸ ΧΟΝΔΡΟ. Ἄλ-
ληλογραφῶ μὲ ὅλους, τὴ σύστασί μου
ἀπὸ τὴ Διεύθυνσι.

Γεῖα χαρὰ ΓΙΟΥΛΗΣ ΠΕΡΑΣ

24) ΞΕΚΙΝΗΜΑΤΟΠΟΥΛΙ. Δέχομαι τὴν
μονομαχίαν. Ἐγὼ διαλέγω τὸ ὄπλο Τόξο!
Βέλη! Φοβᾶσαι; Διαφωνῶ ὅμως στὸν τό-
πο. Προτιμῶ τὸν χώρο τοῦ Ξεκινήματος.

ΤΟΞΟΤΗΣ

25) ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΥΡΓΙΩΤΟΠΟΥΔΑ ἐν
Πύργῳ. Σκοπὸς Διάπλασις τοῦ ἀτόμου.
Πρόεδρος: Θερβάντες, Γραμματεὺς: Σα-
τράπης, Ταμίας Καπαδόκης, Μέλη:
Σπασμένο Βιολί, Ἀκρόπολι τὸ ΤΣΙΓΚΑ,
Ἴππότης τῆς Ρόδου, Ἀππαλῆς. Ἀντιπό-
σωπος ἐν Ἀθήναις: ΟΜΟΡΦΟΠΑΙΔΟ.
Χαιρετοῦμε ὅλους-ες. Ἀλληλογραφοῦμε.
Γράψατε: Μιχαὴλ Ἀσπρομμάτην Ἑρμοῦ
3 Πύργον Ἡλείας διὰ Πυργιωτῶπουλα.

25) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ— Πῶς τὸ
κατάλαβες; Ἔλα μιά μέρα νὰ πάρωμε
μαζί τὸ τσάι καὶ νὰ τὰ ποῦμε.

ΤΟΞΟΤΗΣ

27) ΑΤΣΑΛΕΝΙΟ ΜΥΑΛΟ. Ὑπελόγησε
πόσο θὰ ζύγιζε ἓνα ἀτσαλένιο μυαλό;
Πρόσεχε μήπως σοῦ πέση βαρὺ.

ΤΟΞΟΤΗΣ

28) Εἰσερχόμενος στὴν κίνησι τοῦ ΞΕ-
ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες
καὶ ἀλληλογραφῶ. Περιμένω μετὰ τὶς
κιθάρες μας στὴν Ἀκρόπολι τὸ ΤΣΙΓΚΑ,
ΝΙΚΟ ΒΙΟΛΙ καὶ τὸ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΔΙΑΒΟ-
ΛΑΚΙ καὶ τὸ ΝΑΒΟΥΧΟΔΟΝΟΣΟΡΑ ὡς
διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας νὰ κάνωμε καν-
τάδα στὶς Καρυάτιδες.

ΤΟΜ—ΔΙΣΚΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΧΑΡΑ»

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ, ἐκ Κο-
ρίνθου Λογοτεχνικὸ περιοδικὸ ἢ
«Χαρά» τοῦ ὁποῦ τοῦ εἰσπρατιόμενα
θέλουσι διατίθεσθαι ὑπὲρ Φιλανθρω-
πικοῦ σκοποῦ.

Τὸ Ξεκίνημα τῆς Νειότης ου-
νεσιᾶ ἐνθέρμως τὴν ἔγγραφὴν εἰς τὸ
ἀνωτέρω περιοδικὸν εἰς τὸ ὁποῖον θὰ
συνεργάζωνται ἐκλεκτοὶ νέοι λογοτέχ-
ναι καὶ ὁ σκοπὸς του εἶναι εὐγενικός.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἔγγραψωσι συν-
δρομηταὶ καὶ νὰ συνεργασθῶσι μετὰ
τὸ περιοδικὸν δέον ν' ἀπευθυνθῶσι πρὸς
τὴν «Ἐνωσιν Χριστιανικῆς Ἀλλη-
λεγγύης Νέων Νεμέας» εἰς Νεμέαν.